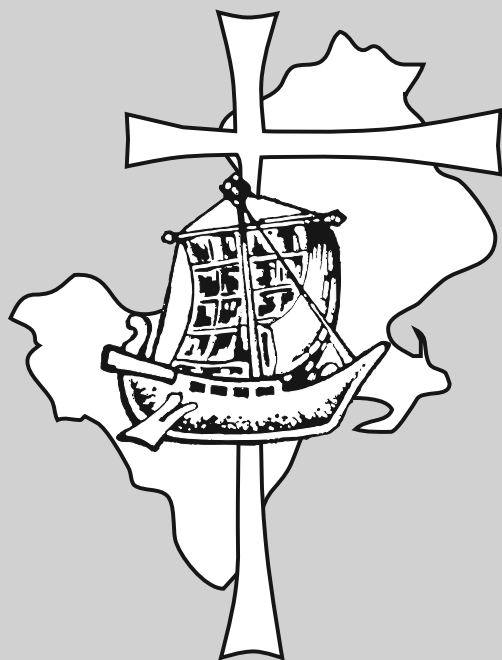

Butlletí Oficial del Bisbat de Tortosa

DESEMBRE 2019

UMAS

su mutua de seguros

*35 años asegurando instituciones religiosas
y entidades de labor social*

C/ Santa Engracia, 10-12 -28010- MADRID
TLF: 91.319.10.10 www.umas.es

Sotecnic
seguretat

Sotecnic
telecomunicacions

Som una empresa que oferim un ampli ventall de serveis, entre els quals destaquen una secció dedicada a la fabricació, restauració i electrificació de campanes i rellotges monumentals. També realitzem instal·lacions i manteniments de megafonia, audiovisuals i sistemes de seguretat per grans espais.

Els nostres serveis:

- Fosa de campanes i objectes artístics.
- Fabricació i restauració de rellotgeria monumental.
- Megafonia de grans espais.
- Sistemes de seguretat.
- Telefonia: Mòbil i fixe.
- Seguretat, amb tots els seus serveis.
- Audiovisuals: venda i lloguer.

C/ Mossen Bellpuig, 2 | 43500 TORTOSA | T.: 977 446 717 | www.sotecnic.com

**Venda d'Equips, TPV's, Consumibles i Accessoris. Servei Tècnic.
Aplicacions a mida. Internet i Xarxes. LOPD. Formació.**

www.gis.cat

Office 365

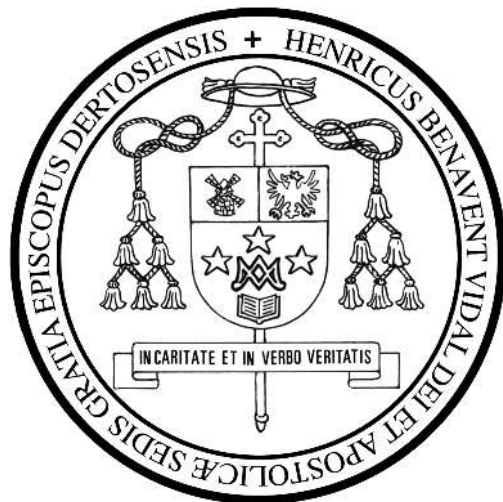

SharePoint
Lync
Exchange

**C/ Vergés Paulí, 2
43500 — Tortosa**

**Telèfon: 977 588 082
Correu-e: gis@gis.cat**

Butletí Oficial

DEL

BISBAT DE TORTOSA

ANY CLX - TOM CXXXII

Desembre 2019

Núm. 12

Sr. Bisbe

**ENRIQUE BENAVENT VIDAL
PER LA GRÀCIA DE DÉU
I LA BENIGNITAT DE LA SEU APOSTÒLICA
BISBE DE TORTOSA**

D'acord amb els canons 314 i 312 § 1 3r
del vigent Codi de Dret Canònic,

per les presents,

DECRETO

l'aprovació de la modificació dels Estatuts de l'Associació Pública de Fidels "Acció Catòlica General" a la Diòcesi de Tortosa, a la llum de la modificació dels Estatuts de l'Associació Pública de Fidels "Acció Catòlica General" realitzada per la Conferència Episcopal Espanyola en 2015.

Publiquis degudament al Butlletí Oficial del Bisbat de Tortosa

Tortosa, 9 de desembre de 2019

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Davant meu,
Francisco García Monforte
Canceller i Secretari General

Homilia del Sr. Bisbe, en la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu

*Tortosa, Catedral de Santa Maria de l'Estrella
diumenge 8 de desembre de 2019*

- Lectures:

1a: Gn 3, 9-15. 20

Salm: 97, 1-4

2a: Rm 15,4-9

Ev: Lc 1, 26-39

Il·lm. Sr. Vicari General

MMII Srs. membres del Capítol catedralici

Germans en el sacerdoci

Il·lma. Sra. Alcaldessa i autoritats de la ciutat

Germanes i germans tots en el Senyor

1.- Com vol entrar Déu en el món

La celebració de la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu coincideix aquest any amb el segon diumenge d'Advent, un temps de gràcia que ens prepara per a celebrar la festa de Nadal i que ens parla d'una presència sempre nova del Senyor en el nostre món. En aquest camí espiritual, la litúrgia ens va presentant personatges que són models i referents per ajudar-nos a viure amb més autenticitat aquest misteri i a encarnar-lo en la nostra vida. Entre tots aquests personatges la figura més destacada, tant per la seua missió com per la seua santedat, és la Mare del Senyor. Ella obri les portes del seu cor i tota la seua persona al Fill de Déu que vol entrar en el món per complir les promeses de salvació que Déu havia fet al seu Poble, i per mostrar la seua misericòrdia envers tots els pobles, com hem escoltat en la segona lectura. Eixa entrada del Fill de Déu és silenciosa: tan sols Maria és coneixedora de la grandesa del què ha passat. També el naixement del Senyor en la nit de Nadal succeeix en el silenci de la nit i d'una manera humil.

Déu no entra en el nostre món a la força. Truca a la porta, vol que el deixem entrar. En l'evangeli hem escoltat la narració de l'Anunciació a Maria. L'àngel li anuncia que ha estat escollida per a ser la

Mare del Messies. Ella és la Porta per la qual el Fill de Déu ha d'entrar en el món. La seua missió és única i decisiva per a la salvació de la humanitat. Malgrat això, Déu respecta la seua llibertat. Sant Bernat de Claravall, en els seus sermons sobre aquest passatge de l'Evangelí, imagina que tota la humanitat està esperant la resposta de Maria a l'àngel: "Acabeu de sentir, oh Verge, que concebreu i tindreu un fill ... l'àngel espera la vostra resposta. També esperem nosaltres la vostra paraula de misericòrdia ... ho espera tot el món, postrat als vostres genolls ... de la vostra boca depèn el consol dels pobres, la redempció dels captius, la salvació de tots els fills d'Adam ... Responeu de seguida ... ¿Per què trigueu? Mireu que el qui desitgen totes les nacions us truca a la porta ... I Maria va dir: «sóc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les seues paraules»".

El Senyor no entra a la força en nostre món. Demana el consentiment de Maria. Tampoc vol entrar a la força en les nostres vides, no s'imposa, ve a nosaltres trucant a la porta, demanant que el deixem entrar per a omplir-nos d'alegria i d'esperança. Imitant a Maria, no deixem que passe de llarg. Aprofitem la gràcia de l'Advent per obrir-li de veritat els nostres cors.

2.- En qui pot entrar el Senyor

L'àngel és enviat a Maria. La saluda dient que és plena de gràcia i li anuncia que Déu li ha concedit el seu favor. En Ella resplendeix d'una manera singular la santedat i la Gràcia. Sant Bernat ho comenta amb aquestes paraules: "¿a qui va ser enviat l'àngel? Va ser enviat a una verge promesa amb un descendent de David. ¿Qui és aquesta verge tan digna que la saluda un àngel i tan humil que està promesa amb un artesà? ¡Admirable combinació en la que s'uneixen la virginitat i la humilitat! Estàs sentint parlar d'una verge que és humil". Déu ha posat els seus ulls en eixa verge perquè era humil. Certament la seua virginitat va atraure el favor de Déu, però va ser la humilitat la que va fer agradable a Déu eixa virginitat. Maria, va ser elegida i va concebre per la seua humilitat.

Conscient d'això, en el Magnífica dirà que el Senyor "ha mirat la petitesa de la seua serventa". ¿Qui és Maria? ¿Qui és eixa verge a la que va ser enviat l'àngel? És una verge santa, una verge senzilla, una verge obedient. En la humilitat i en la virginitat es manifesta la plenitud de la seua santedat. Per això Ella ens indica el camí per a

què el Senyor, quan truque a la nostra porta, pugui entrar: el camí de la senzillesa i de la humilitat. En un món on sovint els homes ens enorgullem d'allò que fem, d'allò que som, d'allò que tenim, d'allò que aconseguim en la vida, no oblidem el què ens diu el profeta Isaïes: “Jo poso els meus ulls en el desvalgut i afligit, que s'afanya a complir la meua paraula”

Que aquest Advent sigui un temps per a créixer en la humilitat de Maria. I en eixa humilitat creixerem també en el sentit més autèntic del que significa la santedat, que és donar-li el nostre cor, la nostra persona i la nostra vida al Senyor.

3.- Quina resposta espera el Senyor?

Les darreres paraules del diàleg entre Maria i l'àngel les pronuncia la Mare del Senyor: “sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teues paraules”. Aquí expressa l'actitud que l'ha acompanyada fins a eixe moment i que l'acompanyarà tota la vida en la seua relació amb Déu: l'obediència de la fe. Sap que Aquell que li demana col·laboració per a entrar en el món és el seu Senyor, i que Ella no pot fer altra cosa que mostrar-li la seua disponibilitat i obediència.

En eixe moment puntual de la vida de Maria descobrim lo més autèntic de la seua existència: donar-la tota ella a Déu el seu Salvador. Ella, que era una verge per a Déu, era també una humil esclava del Senyor: “Maria (diu Sant Bernat) respon humilment per preparar el tron de la gràcia ... l'elegida per a ser Mare de Déu diu que és una humil esclava ... no abandona la humilitat quan li ofereixen una glòria tan gran”.

“Que es compleixin en mi les teues paraules”. La seua obediència no és forçada, desitja complir la voluntat de Déu i es posa al seu servei. Eixa obediència no és per a Ella una càrrega, és una font d'alegria i una força que l'acompanyarà tota la vida. Una vegada Maria ha respost a l'àngel, en cap moment dubtarà, no mirarà enrere. Confiant en Déu i abandonant-se a Ell caminarà sempre complint la seua voluntat. A partir d'eixe moment la santedat de Maria es mostra en la fidelitat, una fidelitat que la va portar a superar les proves més dures sense dubtar ni desconfiar mai de Déu.

En el camí de l'Advent i en tots els moments de la vida, mirem a Maria: que Ella mai s'allunye del nostre cor. Si ho fem, “no ens desviarem, no perdrem l'esperança, mai no caurem, res no temerem,

no ens cansarem” (St Bernat de Claravall) i, sostinguts per Ella, arribarem a la meta a la què Déu ens crida en el seu Fill Jesucrist. Amén.

**Homilia del Sr. Bisbe
en la solemnitat de la Sagrada Família de Natzaret**

*Tortosa, Catedral de Santa Maria de l’Estrella,
diumenge 29 de desembre de 2020*

- Lectures:

1a: Sir. 3, 2-6.12-14

Salm: 127, 1-5

2a: Col. 3, 12-21

Ev: Mt. 2, 13-15.19-23

Estimats germans en el sacerdoci

Membres del Patronat Escolar i Obrer de la Sagrada Família

Associació de la Visita Domiciliària de la Sagrada Família

Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta

Germanes i germans tots en el Senyor

1.- Una família unida per la fe

En l’ambient d’aquests dies de Nadal avui celebrem la festa de la Sagrada Família de Natzaret, en la que Jesús va créixer com a home que era, “en edat i saviesa”, i on va començar a guanyar-se “el favor de Déu i dels homes” (Lc 2,52). Eixa família va ser la primera realitat humana santificada per la presència del Fill de Déu en el món, el primer lloc on es va fer present el seu Regne. Això ens fa pensar que la institució familiar és una realitat tan estimada per Déu que l’ha volguda també per al seu Fill, i que qualsevol família hauria de ser el primer lloc on tota persona experimentés d’una manera concreta el que significa la presència d’eixe Regne en la seua vida i en el nostre món. Per això, la Família de Natzaret és per a tots els cristians el model d’allò que ha de ser una família cristiana. La litúrgia ens convida a què en aquesta celebració dirigim una mirada de fe a la Família en la que va nàixer i va créixer el Fill de Déu.

Allò que veiem en primer lloc és que estem davant d'una família unida per la fe. Certament, en el seu origen trobem el projecte i la il·lusió de dos joves, Maria i Josep, que volen unir les seues vides. Però descobreixen que eixe projecte és incorporat, assumit i transformat per Déu per posar-lo al servei d'una missió que en un primer moment segurament ningú d'ells sospitava. Déu, que havia escollit Maria per ser la Mare del Messies, li demana a Josep que la porte a casa seua i dopte a eixe xiquet com si fos el seu fill. A partir d'eixe moment els projectes que tenien se sotmeten al projecte de Déu i es posen plenament al servei de la missió que Ell havia pensat per a ells. En ningun moment volen que Déu s'adapte als seus plans. Saben que són ells els qui s'han d'adaptar a la seua voluntat. I junts ho fan, perquè estan més units per la fe que pels projectes propis. La fe és el seu vincle d'unió més fort, i per això se sotmeten a la voluntat de Déu. Maria i Josep van respondre amb l'obediència de la fe. Precisament creure és acceptar allò que Déu vol i com ho vol. Eixa fe en ningun moment els va separar o desunir. Al contrari, els va unir més, com també uneix més a les famílies i als esposos malgrat això pugue canviar els nostres projectes.

Una família cristiana ha d'estar unida pel vincle de la fe. Ara bé, com hem escoltat avui en l'Evangeli, eixa fe no elimina les dificultats. Maria i Josep van tindre que fugir a Egipte per salvar la vida de Jesús. Únicament quan Herodes va morir, en obediència a la voluntat de Déu, van tornar a Natzaret. La fe no ens assegura que no tindrem dificultats, però dona la força necessària per afrontar-les i, d'eixa manera, no perdre la confiança en Déu. Això és el que van viure Maria i Josep i el que hauria de viure tota família cristiana. La celebració d'avui ens ha de portar a preguntar-nos si donem a la vivència de la fe en la família la importància que té. Eixa vivència no ha de ser únicament quelcom que es viu fora de casa (a la parròquia, a l'església, a la catequesi, al col·legi...) sinó que ha de començar a viure's dins de la família.

2.- Una família en la que uns són testimonis per als altres

En la Família de Natzaret veiem també que uns són testimonis per als altres: l'obediència de fe de Maria ajuda a Josep a creure i acceptar la voluntat de Déu; la resposta i l'obediència de Josep al missatge que rep de l'Àngel demanant-li que aculli a Maria i a Jesús,

conforta a Maria en la decisió i obediència de fe; tots dos són també model per a Jesús, que en la seua humanitat ha de créixer en saviesa i en gràcia davant Déu i els homes. Jesús és també en algun moment un testimoni per a Maria i Josep, com veiem en l'escena en què es perd en el temple: quan el troben els diu que "Ell havia d'estar a casa del seu Pare" (Lc 2,49). I és que quan la fe és viscuda i compartida, uns membres de la família es converteixen en testimonis per als altres. La fe viscuda anima a tots a créixer en gràcia davant Déu. Si Jesús ho va viure és perquè va ser animat pel testimoniatge de Maria i de Josep; si Josep va ser obedient a la voluntat de Déu és perquè va ser animat per Maria; i si Maria va ser confortada és perquè Josep era un home de fe. Una família cristiana és aquella on tots s'ajuden a créixer en la fe, i en la que l'obediència a Déu es viu des de l'amor a Ell.

La fe i el testimoniatge compartit omplen també d'esperança la vida familiar. Sant Pau, en la segona lectura ens ha recordat quins han de ser els sentiments dels fidels de Déu. Ens exhorta a viure en l'agraïment, la lloança i l'acció de gràcies. I això fa que el vincle de la unitat es faci més fort. Si ho apliquem a la vida familiar veiem que quan en la família es viu la pregària, l'agraïment i la lloança, aquesta s'omple d'alegria. També això es va viure en la Família de Natzaret. La fe viscuda no va ser una càrrega per a Maria i Josep, tampoc per a Jesús. És quelcom positiu, que omple d'alegria la llar, que dona sentit a tots els moments de la vida. Una família cristiana no pot viure constantment en la queixa per les dificultats. Està cridada a viure en tot moment en lloança i agraïment.

3.- Una família en la que l'amor humà i la caritat coincideixen

La família de Natzaret és finalment una família en la que l'amor humà coincideix plenament amb la caritat cristiana, perquè en la seua casa mai no ha entrat el pecat. Imaginem el que seria una família en la que no hi hagués res d'egoisme, en la que els sentiments dels uns pels altres sempre fossin manifestació de l'amor. Una família en la que no entra el pecat, l'amor humà i la caritat cristiana coincideixen plenament. I eixe és el camí que estan cridades a recórrer les nostres famílies: intentar que l'amor humà vaja transformant-se dia a dia en caritat cristiana. És aquest un camí de conversió i de transformació dels propis sentiments.

En la relació dels pares envers els fills eixa transformació ha d'inspirar la tasca educativa: quan un xiquet acaba de nàixer tots els sentiments són positius; quan va fent-se gran s'ha d'educar i sovint s'ha de corregir des de la caritat cristiana. En la relació entre els esposos també s'ha de produir aquesta transformació, sobre tot quan es presenten les dificultats. En eixos moments no oblidem les paraules de Sant Pau que hem escoltat: “el Senyor us ha perdonat; perdoneu també vosaltres. I com a coronament de tot això estimeu-vos, que l'amor tot ho lliga i perfecciona” (Col 3,13-14). El perdó implica la transformació dels sentiments humans en caritat cristiana. També en la relació dels fills envers els pares. Avui la primera lectura ens parla de com hem de viure eixe amor quan els progenitors es fan grans. En eixe moment la relació deu inspirar-se sobre tot en la caritat cristiana.

En la família de Natzaret, com que no ha entrat el pecat, no es viu eixe procés de conversió, però en les nostres famílies l'hem de viure constantment. Els nostres sentiments, algunes vegades positius i altres no tant, han d'anar convertint-se en manifestació de l'amor cristià, per a què per damunt de tot eixe vincle porte a una unitat cada vegada més ferma. Per aconseguir-ho no deixem de mirar i de pregar a la Família de Natzaret.

Que eixa Santa Família beneeixi a totes les nostres famílies. Que els joves que volen formar o que ja han format una família, arriben a descobrir que el camí de la Família de Natzaret és el que condueix a l'autèntica alegria i a l'autèntica felicitat.

Que així siga.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Advent: Un nou començament
(*PARAULES DE VIDA – 1 desembre 2019*)

Cada any, amb l'arribada de l'Advent, iniciem un nou any litúrgic durant el qual celebrarem de nou el misteri de Crist. Al llarg de tot el cicle reviuem els esdeveniments centrals de la nostra salvació, escoltarem cada diumenge les paraules del Senyor i continuarem recorrent el camí de la fe com autèntics deixebles seus.

Aquest fet pot viure's de maneres molt diferents. És possible que per a alguns no signifiqui res especial: és quelcom que celebrem any rere any, que està determinat pel ritme del temps i que, en el fons, no deixa de ser una repetició d'allò que ja s'ha viscut anteriorment. Hi haurà també els qui es troben desmotivats per circumstàncies personals, no tenen motius per a l'alegria i la pròxima celebració del Nadal, amb tot el que socialment comporta, no suscita en ells cap il·lusió. Davant la realitat que ens envolta altres poden sentir-se temptats a pensar que el missatge d'esperança que se'ns anuncia no és més que la projecció d'una il·lusió: ens agradaria que el nostre món fos millor i no volem renunciar al desig que així sigui algun dia, encara que la realitat que se'ns imposa quan mirem al nostre voltant ens pot portar a pensar que la situació no és tan diferent a la que va trobar Jesucrist quan va nàixer i que poques coses poden canviar. Fins i tot als cristians que habitualment vivim la fe ens pot ocórrer que ens haja envaït la rutina i la mediocritat, ens conformem amb el que vivim i no sentim el desig de créixer en la vida cristiana.

I són precisament aquestes situacions les que ens han de portar a pensar que la humanitat, i cadascun de nosaltres, estem necessitats d'una paraula d'esperança que ens desperte d'una forma de viure sovint rutinària i sense motivacions profundes per a seguir Crist i créixer en la nostra vida cristiana; d'un missatge que ens ajude a descobrir que, encara que en moltes ocasions no es compleixen les nostres xicotetes esperances humanes, la vinguda del Senyor ens parla d'una Esperança definitiva que no pot ser ofegada per les desil·lusions, els sofriments i les dificultats de la vida; d'una llum que ens ajude a veure que, per moltes injustícies i sofriments que hi haja i que ens porten a tenir la impressió que el missatge de l'Evangelí no significa res per als homes del nostre temps, perquè és poc escoltat, en realitat és la paraula més il·luminadora per a la humanitat i la que més necessita ser escoltada.

L'Advent ens anuncia el "Sí" de Déu a la humanitat. Per aquest "Sí" de Déu tenim motius per a desitjar avançar cap a Ell, per a continuar esperant i desitjant que complisca les seues promeses i per a seguir lluitant per un món que sigui signe de la vinguda del seu Regne. Que aquest temps de gràcia sigui de debò un nou començament ple d'il·lusió i d'esperança en el nostre seguiment de Crist.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

La Immaculada Concepció de la Mare de Déu (*PARAULES DE VIDA – 8 desembre 2019*)

En el clima espiritual de l'Advent celebrem aquest diumenge la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu. La litúrgia d'aquesta festa ens ajuda a descobrir el paper de la Mare del Senyor en la història de la salvació i a preparar-nos millor per a la celebració del Nadal.

El pla que Déu ha pensat des de tota l'eternitat per a la humanitat neix d'un amor incondicional a l'ésser humà. La creació de l'home és el primer moment d'una història de gràcia. La destinació que Déu havia projectat per a nosaltres no és altra que fer-nos fills seus per Jesucrist. Des de l'eternitat ens ha elegit i ens ha destinat a ser partícips del mateix amor amb què estima el seu propi Fill. Perquè la humanitat pogués arribar a aquesta destinació de felicitat, des del començament de la història hem sigut enriquits amb els dons de la gràcia.

La resposta que segurament Déu esperaria de la seua criatura és que reconegués, agrairia i lloés “la glòria de la seua gràcia que tan generosament ens ha concedit en l'Estimat” (Ef 1, 6). No obstant això, d'una manera incomprendible, l'ésser humà va cedir a la temptació de la desconfiança: va desconfiar del seu Creador, va sospitar de les seues intencions arribant a pensar que no era possible un amor gratuït tan gran i generós. Lo que per part de Déu és una història de gràcia per part de la humanitat és una història de pecat, una realitat que reapareix constantment quan desconfiem d'Ell; quan dubtem de les seues intencions, de la veritat de la seua paraula o del seu amor envers nosaltres; quan pensem que no ens estima com un pare sinó que ens vol sotmesos a Ell com si fórem els seus esclaus i quan, arrossegats per la desconfiança, el desobeïm.

El pecat no ha portat a Déu a deixar d'estimar-nos, sinó que ha sigut una ocasió per a demostrar-nos amb més claredat el seu amor. Ell ha continuat cercant camins perquè el seu disseny d'amor arribe a realitzar-se en tota la humanitat. I és ací quan apareix la Mare del Senyor: Déu, amb la força creadora de la seua gràcia ha fet possible que d'aquesta humanitat sortís una criatura que li donés una resposta nova. Eixa criatura, que és la primera d'una humanitat renovada per la gràcia de Déu, és la Verge Maria.

En contrast amb la desobediència d'Adán i Eva, Maria es va fiar de Déu, va estar atenta a la seua Paraula, en cap moment va dubtar

de les seues intencions, va creure en la veritat de les paraules de l'àngel i va respondre amb una plena obediència de fe. La desconfiança, el dubte i la desobediència que condueixen al pecat han sigut superades per la fe de Maria. D'aquesta manera, si la humanitat en els seus començaments havia iniciat un camí que l'allunyava de Déu, amb Maria reprèn el retorn. En Ella s'ha produït un canvi d'orientació, un retorn cap a la casa del Pare. I això és precisament el que l'Advent vol que visquem cadascú de nosaltres: que lliures de la desconfiança que ens porta al pecat, ens orientem de nou cap al Senyor, que ve a salvar-nos.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Els signes del Regne

(PARAULES DE VIDA – 15 desembre 2019)

L'evangeli d'aquest tercer diumenge d'Advent ens narra una escena en la que Joan Baptista es mostra perplex davant l'actuació de Jesús. Ell, com a precursor del Messies, havia anunciat la seua vinguda com l'arribada d'un jutge que amb contundència instauraria ràpidament el Regne de Déu. Però les notícies que li arriben a la presó sobre Jesucrist el desconcerten. Possiblement no actuava com ell havia imaginat. Lo primer que s'escoltava dels seus llaives no eren paraules d'amenaça, sinó una "bona notícia"; els mètodes de Jesús no semblaven tenir l'eficàcia que s'esperava d'un messies que havia de salvar el món. Per això, Joan envia els seus deixebles a preguntar-li: "¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?" (Mt 11, 3).

Possiblement és aquesta temptació la que molts cristians poden experimentar en alguns moments. En els últims segles i encara avui molts es pregunten si realment l'Evangelí de Jesucrist canvia el nostre món: ¿no caldria assumir mètodes més radicals per a transformar de debò aquesta societat? En el fons, moltes de les ideologies que han sorgit en la modernitat no són més que manifestació de la decepció i la impaciència que pot produir l'aparent ineficàcia de l'Evangelí. Els últims segles estan plens de "profetes" que rebutgen el cristianisme, proposant ideologies alternatives i creant sistemes polítics que canviarien el món amb més rapidesa. Moltes d'elles han portat un gran buit i destrucció.

L'Advent és una invitació a mirar de nou a Crist i a posar en Ell la nostra esperança. Certament no ha sigut un revolucionari que ho ha transformat tot amb la força. Tampoc ha cercat l'eficàcia que donen les riqueses o el poder. No obstant això, la seua persona i la seua paraula han sigut una llavor que ha fet brollar moltes vides noves, que ens han ensenyat que el que realment té el poder de transformar-ho tot no són les grans promeses d'aquells que es presenten com a salvadors de la humanitat, sinó la llum de la veritat i de la bondat de Déu. En Crist Déu s'ha acostat a cadascun de nosaltres per mostrar-nos el seu amor, eixe amor que pot canviar el nostre cor i convertir-nos en testimonis de què és possible sembrar la vida de la gràcia en el cor del món.

Durant aquests diumenges que precedeixen a la festa del Nadal la litúrgia de l'Església ens convida a alegrar-nos, perquè "Déu és prop". Certament, Ell vol acostar-se a cadascun de nosaltres, desitja entrar en el més profund del nostre cor per a transformar-lo amb la seua gràcia, ve per a oferir-nos el do de la seua amistat, que és el que ens pot donar la verdadera alegria. Déu és a prop i nosaltres sovint estem lluny. A la proximitat de Déu responem amb la indiferència o l'escepticisme, com els qui estan cansats d'unes promeses que no acaben de complir-se. Acostem-nos al Senyor, caminem cap a la seua llum per a ser també nosaltres llum per als demés.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Nadal: La humilitat de Déu i la grandesa de l'home
(*PARAULES DE VIDA – 22 desembre 2019*)

Un any més celebrem la festa de Nadal. El record del naixement de Crist fa que durant aquests dies en les nostres parròquies, a les llars i als carrers dels nostres pobles es percebi un ambient diferent al ritme ordinari de la resta de l'any: en el cor de les persones afloren els sentiments i anhels més nobles que pugui albergar l'ésser humà; malgrat les dificultats que cadascú estiga vivint, ens desitgem el millor els uns als altres; i anhelem que la pau que els àngels van anunciar la nit del naixement de Crist es faci realitat en les relacions entre les persones i els pobles de tot el món.

Però el Nadal no és només l'exaltació d'uns sentiments. El naixement de Jesús és un esdeveniment que ens parla de Déu i de l'ésser humà. En el Xiquet de Betlem se'ns revela el rostre del Déu veritable. Moltes persones entenen la grandesa de Déu com una superioritat que el tanca en Ell mateix, l'allunya i el fa indiferent a la història dels homes. En definitiva, un Ésser sense sentiments, incapaç d'estimar. És, en el fons, el que ocorre en les relacions humanes, en les quals es dóna una gran importància a la posició de superioritat o inferioritat dels uns respecte dels altres; i els qui ocupen els llocs superiors s'esforcen per guardar les distàncies respecte dels inferiors. Això és un mecanisme per afermar la pròpia posició de privilegi.

El Nadal ens mostra, en canvi, la imatge cristiana de Déu: la seua grandesa no consisteix a tancar-se en Ell mateix guardant la distància, sinó a identificar-se amb els xicotets, amb tots aquells que, si els valorem amb criteris humans ens quedaríem indiferents davant d'ells perquè no són importants per al món. Per a Déu no hi ha ningú que siga massa xicotet o insignificant per no prestar-li atenció. La grandesa de Déu es mostra en la seua capacitat per rebaixar-se, i la grandesa de les persones en la capacitat per trencar barreres, per salvar les distàncies que ens allunyen dels altres.

Però el misteri de Nadal ens parla també de l'ésser humà, d'allò que Déu vol regalar-nos. Sant Lleó el Gran ens convida a considerar que si el Fill de Déu ha vingut a compartir la nostra condició humana és per a què nosaltres puguem compartir amb Ell la seua naturalesa divina. La dignitat de l'ésser humà és molt més gran del que haguérem pogut imaginar per nosaltres mateixos: Déu ens convida a compartir amb Ell la seua grandesa i, per això, ha volgut fer-se xicotet com nosaltres. El nostre Déu no guarda les distàncies; al contrari, trenca les barreres: ho fa en nàixer com un de nosaltres, en extrema pobresa, i ho fa en ressuscitar i obrir-nos les portes del Paradís.

I ací descobrim per què hem de celebrar el Nadal amb aquestes actituds que ens ennobleixen. No estem davant un sentimentalisme infantil: volem manifestar que el que anhela l'ésser humà no és una il·lusió buida, sinó una esperança certa, perquè Déu s'ha acostat a nosaltres d'una manera sorprenent i això ens permet acostar-nos a Ell amb una confiança absoluta.

Bon Nadal.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

La Santa Família de Natzaret (*PARAULES DE VIDA – 29 desembre 2019*)

En l'ambient propi d'aquestes festes de Nadal l'Església ens convida a fixar la mirada en la família de Natzaret, perquè eixe és el camí adequat per entendre la importància que aquesta realitat humana té per a tot ésser humà que ve a aquest món. En aquest temps en el qual és qüestionada i on conviccions i valors que l'han sustentada durant generacions estan en una profunda crisi, l'Església no ens vol oferir una teoria abstracta, sinó convidar-nos a mirar a la família de Natzaret per descobrir en ella un signe de la presència del Regne de Déu en el nostre món.

Aquests dies celebrem que el Fill de Déu s'ha fet realment home. La seua humanitat és vertadera, no aparent, i per això Jesús es va sotmetre a les lleis del creixement humà, va acceptar el temps de vida oculta, va viure la major part de la seua vida en l'ambient familiar de Natzaret. D'aquesta manera, la família va ser la primera realitat humana amb la qual es va trobar el Fill de Déu i va santificar amb la seua presència.

El fet que el Fill de Déu, que no sols és perfectament home sinó que és "l'home perfecte", haja crescut dins d'una família ens revela la importància que aquesta té en el disseny diví sobre la humanitat. El Pare ha volgut per al seu Fill una família, l'ha confiat a Maria i a Josep, als qui ha fet partícips de la seua autoritat sobre Crist, i Ell, obedient a la voluntat del Pare, s'ha sotmès a aquesta autoritat. Només la família ha estat considerada per Déu com l'àmbit humà natural de creixement del seu Fill. És en Natzaret on Jesús va creixent en la perfecció de la seua humanitat: "El noi creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor".

A la llum de la importància de la família per al Fill de Déu descobrim també la importància que té per a tota persona que ve a aquest món. És l'àmbit d'acolliment d'una nova vida, el lloc on les persones estem cridades a aconseguir la perfecció de la humanitat i on tot ésser humà ha de sentir-se segur enfront les amenaces que puguen venir d'aquest món. Si Déu va voler que el seu Fill cresquera en el si d'una família, podem pensar que això és el que vol per a tots els seus fills, per a tots els homes.

Cap institució ni realitat pot substituir el paper de la família per a la humanització de la societat i perquè el Regne de Déu, que va començar també a fer-se present en el nostre món en la llar de Nat-

zaret com una xicoteta llavor amagada, vaja creixent cada dia més. Contemplant com Déu estima a la família que ha volgut per al seu Fill, descobrim també l'amor que Ell té envers totes les famílies i la importància d'aquesta perquè tothom pugui créixer i desenvolupar-se en saviesa i en gràcia davant Déu i els homes. Que no ens cansem d'anunciar l'evangeli de la família i de proposar aquesta vocació als joves com un camí de vida i de felicitat.

Amb la meua benedicció i afecte, us desitjo un any nou ple de la gràcia del Senyor.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Adviento: Un nuevo comienzo
(PALABRAS DE VIDA – 1 diciembre 2019)

Cada año, con la llegada del Adviento, iniciamos un nuevo año litúrgico durante el cual celebraremos de nuevo el misterio de Cristo. A lo largo de todo el ciclo reviviremos los acontecimientos centrales de nuestra salvación, escucharemos cada domingo las palabras del Señor y continuaremos recorriendo el camino de la fe como auténticos discípulos suyos.

Este hecho puede vivirse de maneras muy distintas. Es posible que para algunos no signifique nada especial: es algo que celebramos año tras año, que está determinado por el ritmo del tiempo y que, en el fondo, no deja de ser una repetición de lo que ya se ha vivido anteriormente. Habrá también quienes se encuentren desmotivados por circunstancias personales, no tienen motivos para la alegría y la próxima celebración de la Navidad, con todo lo que socialmente conlleva, no suscita en ellos ninguna ilusión. Ante la realidad que nos envuelve hay quienes pueden sentirse tentados a pensar que el mensaje de esperanza que se nos anuncia no es más que la proyección de una ilusión: nos gustaría que nuestro mundo fuera mejor y no queremos renunciar al deseo de que así sea algún día, aunque la realidad que se nos impone cuando miramos a nuestro alrededor nos puede llevar a pensar que la situación no es tan diferente a la que encontró Jesucristo cuando nació y que pocas cosas pueden cambiar. Incluso a los cristianos que habitualmente vivimos la fe puede

ocurrirnos que nos haya invadido la rutina y la mediocridad, nos conformamos con lo que vivimos y no sentimos el deseo de crecer en la vida cristiana.

Y son precisamente estas situaciones las que nos tienen que llevar a pensar que la humanidad, y cada uno de nosotros, estamos necesitados de una palabra de esperanza que nos despierte de la manera de vivir a menudo rutinaria y sin motivaciones profundas para seguir a Cristo y crecer en nuestra vida cristiana; de un mensaje que nos ayude a descubrir que, aunque en muchas ocasiones no se cumplan nuestras pequeñas esperanzas humanas, la venida del Señor nos habla de una Esperanza definitiva que no puede ser ahogada por las desilusiones, los sufrimientos y las dificultades de la vida; de una luz que nos ayude a ver que, por muchas injusticias y sufrimientos que haya y que nos llevan a tener la impresión de que el mensaje del Evangelio no significa nada para los hombres de nuestro tiempo, porque es poco escuchado, en realidad es la palabra más iluminadora para la humanidad y la que más necesita ser escuchada.

El Adviento nos anuncia el “Sí” de Dios a la humanidad. Por este “Sí” de Dios tenemos motivos para desear avanzar hacia Él, para seguir esperando y deseando que cumpla sus promesas y para continuar luchando por un mundo que sea signo de la venida de su Reino. Que este tiempo de gracia sea de verdad un nuevo comienzo lleno de ilusión y de esperanza en nuestro seguimiento de Cristo.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

La Inmaculada Concepción de la Virgen María (PALABRAS DE VIDA – 8 diciembre 2019)

En el clima espiritual del Adviento celebramos este domingo la solemnidad de la Inmaculada Concepción de la Virgen María. La liturgia de esta fiesta nos ayuda a descubrir el papel de la Madre del Señor en la historia de la salvación y a prepararnos mejor para la celebración de la Navidad.

El plan que Dios ha pensado desde toda la eternidad para la humanidad nace de un amor incondicional al ser humano. La creación del hombre es el primer momento de una historia de gracia. El des-

tino que Dios había proyectado para nosotros no es otro que hacernos hijos suyos por Jesucristo. Desde la eternidad nos ha elegido y nos ha destinado a ser partícipes del mismo amor con que ama a su propio Hijo. Para que la humanidad pudiera llegar a este destino de felicidad, desde el comienzo de la historia hemos sido enriquecidos con los dones de la gracia.

La respuesta que seguramente Dios esperaría de su criatura es que reconociera, agradeciera y alabara “la gloria de su gracia que tan generosamente nos ha concedido en el Amado” (1, 6). Sin embargo, de una manera incomprensible, el ser humano cedió a la tentación de la desconfianza: desconfió de su Creador, sospechó de sus intenciones llegando a pensar que no era posible un amor gratuito tan grande y generoso. Lo que por parte de Dios es una historia de gracia por parte de la humanidad es una historia de pecado, una realidad que reaparece constantemente cuando desconfiamos de Él; cuando dudamos de sus intenciones, de la verdad de su palabra o de su amor hacia nosotros; cuando pensamos que no nos ama como un padre sino que nos quiere sometidos a Él como si fuéramos sus esclavos y cuando, arrastrados por la desconfianza, le desobedecemos.

El pecado no ha llevado a Dios a dejar de amarnos, sino que ha sido una ocasión para demostrarnos con más claridad su amor. Él ha continuado buscando caminos para que su designio de amor llegue a realizarse en toda la humanidad. Y es aquí cuando aparece la Madre del Señor: Dios, con la fuerza creadora de su gracia ha hecho posible que de esta humanidad sugiera una criatura que le diera una respuesta nueva. Esa criatura, que es la primera de una humanidad renovada por la gracia de Dios, es la Virgen María.

En contraste con la desobediencia de Adán y Eva, María se fio de Dios, estuvo atenta a su Palabra, en ningún momento dudó de sus intenciones, creyó en la verdad de las palabras del ángel y respondió con una plena obediencia de fe. La desconfianza, la duda y la desobediencia que conducen al pecado han sido superadas por la fe de María. De este modo, si la humanidad en sus comienzos había iniciado un camino de alejamiento de Dios, con María reemprende el retorno. En Ella se ha producido un cambio de orientación, un regreso hacia la casa del Padre. Y esto es precisamente lo que el Adviento quiere que vivamos cada uno de nosotros: que libres de la desconfianza que nos lleva al pecado, nos orientemos de nuevo hacia el Señor que viene a salvarnos.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Los signos del Reino (PALABRAS DE VIDA – 15 diciembre 2019)

El evangelio de este tercer domingo de Adviento nos narra una escena en la que Juan Bautista se muestra perplejo ante la actuación de Jesús. Él, como precursor del Mesías, había anunciado su venida como la llegada de un juez que con contundencia instauraría rápidamente el Reino de Dios. Sin embargo, las noticias que le llegan a la prisión sobre Jesucristo lo desconciertan. Posiblemente no actuaba como él había imaginado. Lo primero que se escuchaba de sus labios no eran palabras de amenaza, sino una “buena noticia”; los métodos de Jesús no parecían tener la eficacia que se esperaba de un mesías que tenía que salvar al mundo. Por ello, Juan envía a sus discípulos a preguntarle: “¿Eres tú el que ha de venir o tenemos que esperar a otro?” (11, 3).

Posiblemente es esta tentación la que muchos cristianos pueden experimentar en algunos momentos. En los últimos siglos y todavía hoy muchos se preguntan si realmente el Evangelio de Jesucristo cambia nuestro mundo: ¿no habría que asumir métodos más radicales para transformar de verdad esta sociedad? En el fondo, muchas de las ideologías que han surgido en la modernidad no son más que manifestación de la decepción y la impaciencia que puede producir la aparente ineficacia del Evangelio. Los últimos siglos están llenos de “profetas” que rechazan el cristianismo, proponiendo ideologías alternativas y creando sistemas políticos que cambiarían el mundo con más rapidez. Muchas de ellas han traído un gran vacío y destrucción.

El Adviento es una invitación a mirar de nuevo a Cristo y a poner en Él nuestra esperanza. Ciertamente no ha sido un revolucionario que lo ha transformado todo con la fuerza. Tampoco ha buscado la eficacia que dan las riquezas o el poder. Sin embargo, su persona y su palabra han sido una semilla que ha hecho brotar muchas vidas nuevas, que nos han enseñado que lo que realmente tiene el poder de transformarlo todo no son las grandes promesas de aquellos que se presentan como salvadores de la humanidad, sino la luz de la verdad y de la bondad de Dios. En Cristo Dios se ha acercado a cada uno de nosotros para mostrarnos su amor, ese amor que puede cambiar nuestro corazón y convertirnos en testigos de que es posible sembrar la vida de la gracia en el corazón del mundo.

Durante estos domingos que preceden a la fiesta de Navidad la liturgia de la Iglesia nos invita a alegrarnos, porque “Dios está cerca”. Ciertamente, Él quiere acercarse a cada uno de nosotros, desea entrar en lo más profundo de nuestro corazón para transformarlo con su gracia, viene para ofrecernos el don de su amistad, que es lo que nos puede dar la verdadera alegría. Dios está cerca y nosotros a menudo estamos lejos. A la cercanía de Dios respondemos con la indiferencia o el escepticismo, como quienes están cansados de unas promesas que no acaban de cumplirse. Acerquémonos al Señor, caminemos hacia su luz para poder ser también nosotros luz para los demás.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Navidad: La humildad de Dios y la grandeza del hombre
(PALABRAS DE VIDA – 22 diciembre 2019)

Un año más celebramos la fiesta de Navidad. El recuerdo del nacimiento de Cristo hace que durante estos días en nuestras parroquias, en los hogares y las calles de nuestros pueblos se perciba un ambiente distinto al ritmo ordinario del resto del año: en el corazón de las personas afloran los sentimientos y anhelos más nobles que pueda albergar el ser humano; a pesar de las dificultades que cada cual esté viviendo, nos deseamos lo mejor los unos a los otros; y anhelamos que la paz que los ángeles anunciaron la noche del nacimiento de Cristo se haga realidad en las relaciones entre las personas y los pueblos de todo el mundo.

Pero la Navidad no es sólo la exaltación de unos sentimientos. El nacimiento de Jesús es un acontecimiento que nos habla de Dios y del ser humano. En el Niño de Belén se nos revela el rostro del Dios verdadero. Muchas personas entienden la grandeza de Dios como una superioridad que lo encierra en sí mismo, lo aleja y lo hace indiferente a la historia de los hombres. En definitiva, un Ser sin sentimientos, incapaz de amar. Es, en el fondo, lo que ocurre en las relaciones humanas, en las que se da una gran importancia a la posición de superioridad o inferioridad de unos respecto de otros; y quienes ocupan los lugares superiores se esfuerzan por guardar

las distancias respecto de los inferiores. Esto es un mecanismo para afianzar la propia posición de privilegio.

La Navidad nos muestra, en cambio, la imagen cristiana de Dios: su grandeza no consiste en encerrarse en sí mismo guardando la distancia, sino en identificarse con los pequeños, con todos aquellos que, si los valoramos con criterios humanos nos quedaríamos indiferentes ante ellos porque no son importantes para el mundo. Para Dios no hay nadie que sea demasiado pequeño o insignificante para no prestarle atención. La grandeza de Dios se muestra en su capacidad para rebajarse, y la grandeza de las personas en la capacidad para romper barreras, para salvar las distancias que nos alejan de los demás.

Pero el misterio de Navidad nos habla también del ser humano, de lo que Dios quiere regalarnos. San León Magno nos invita a considerar que si el Hijo de Dios ha venido a compartir nuestra condición humana es para que nosotros podamos compartir con Él su naturaleza divina. La dignidad del ser humano es mucho mayor de la que hubiéramos podido imaginar por nosotros mismos: Dios nos invita a compartir con Él su grandeza y, por ello, ha querido hacerse pequeño como nosotros. Nuestro Dios no guarda las distancias; al contrario, rompe las barreras: lo hace al nacer como uno de nosotros, en extrema pobreza, y lo hace al resucitar y abrirnos las puertas del Paraíso.

Y aquí descubrimos por qué hemos de celebrar la Navidad con estas actitudes que nos ennoblecen. No estamos ante un sentimentalismo infantil: queremos manifestar que lo que anhela el ser humano no es una ilusión vacía, sino una esperanza cierta, porque Dios se ha acercado a nosotros de un modo sorprendente y eso nos permite acercarnos a Él con una confianza absoluta.

Feliz Navidad.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

La Santa Familia de Nazaret
(PALABRAS DE VIDA – 29 diciembre 2019)

En el ambiente propio de estas fiestas de Navidad la Iglesia nos invita a fijar la mirada en la familia de Nazaret, porque ese es el

camino adecuado para entender la importancia que esta realidad humana tiene para todo ser humano que viene a este mundo. En este tiempo en el que es cuestionada y donde convicciones y valores que la han sustentado durante generaciones están en una profunda crisis, la Iglesia no quiere ofrecernos una teoría abstracta, sino invitarnos a mirar a la familia de Nazaret para descubrir en ella un signo de la presencia real del Reino de Dios en nuestro mundo.

Estos días celebramos que el Hijo de Dios se ha hecho realmente hombre. Su humanidad es verdadera, no aparente, y por ello Jesús se sometió a las leyes del crecimiento humano, aceptó el tiempo de vida oculta, vivió la mayor parte de su vida en el ambiente familiar de Nazaret. Así, la familia fue la primera realidad humana con la que se encontró el Hijo de Dios y santificó con su presencia.

El hecho de que el Hijo de Dios, que no sólo es perfectamente hombre sino que es “el hombre perfecto”, haya crecido en una familia nos revela la importancia que esta tiene en el designio divino sobre la humanidad. El Padre ha querido para su Hijo una familia, lo ha confiado a María y a José, a quienes ha hecho partícipes de su autoridad sobre Cristo, y Él, obediente a la voluntad del Padre, se ha sometido a esta autoridad. Sólo la familia ha sido considerada por Dios como el ámbito humano natural de crecimiento de su Hijo. Es en Nazaret donde Jesús va creciendo en la perfección de su humanidad: “El niño crecía en estatura, en sabiduría y en gracia ante Dios y ante los hombres”.

A la luz de la importancia de la familia para el Hijo de Dios descubrimos también la importancia que tiene para toda persona que viene a este mundo. Es el ámbito de acogida de una nueva vida, el lugar en el que las personas estamos llamadas a alcanzar la perfección de la humanidad, y donde todo ser humano debe sentirse seguro frente a las amenazas que puedan venir de este mundo. Si Dios quiso que su Hijo creciera en el seno de una familia, podemos pensar que esto es lo que quiere para todos sus hijos, para todos los hombres.

Ninguna institución ni realidad puede sustituir el papel de la familia para la humanización de la sociedad y para que el Reino de Dios, que comenzó también a hacerse presente en nuestro mundo en el hogar de Nazaret como una pequeña semilla escondida, vaya creciendo cada día más. Contemplando cómo Dios ama a la familia que ha querido para su Hijo, descubrimos también el amor que Él

tiene hacia todas las familias y la importancia de ésta para que todos puedan crecer y desarrollarse en sabiduría y en gracia ante Dios y los hombres. Que no nos cansemos de anunciar el evangelio de la familia y de proponer esta vocación a los jóvenes como un camino de vida y de felicidad.

Con mi bendición y afecto, os deseo un año nuevo lleno de la gracia del Señor.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Carta del Sr. Bisbe a les parròquies dels Ports *El futur parroquial*

Benvinguts feligresos de la comarca dels Ports

Com tots sabeu, la situació pastoral dels vostres pobles ha canviat substancialment des del començament del curs. Ara són només dos els capellans que serveixen totes les vostres parròquies. Això comportarà inevitablement alguns canvis en la vida parroquial.

És voluntat meua que la celebració de l'Eucaristia, la catequesi i la atenció a la gent, especialment als malalts, sigue la més adient possible. Els sacerdots tenen la voluntat de servir-vos i acompanyar-vos amb totes les seues forces.

En este moment d'escassetat de capellans, és molt important prendre consciència de la necessitat de la celebració i la participació a l'Eucaristia, ja que és l'Eucaristia la que crea la comunitat cristiana. Però, al mateix temps, hem de ser conscients que no tots els diumenges es podrà celebrar la Missa a totes les parròquies.

Eixa situació no sols és la realitat del nostre Bisbat, és una realitat que es viu a molts bisbats que tenen moltes parròquies petites, i per falta de capellans, han de donar la millor solució. Puc afirmar que a tot arreu estan donant solucions molt semblants a les nostres.

També vull remarcar que, en sis moments importants de la vivència de la fe a la Comarca (Tots Sants, Nadal, Sant Antoni, Pasqua, Rogatives i Estiu) tindreu l'ajuda d'altres capellans, perquè es pugue celebrar l'Eucaristia a la majoria dels pobles.

Com que l'Eucaristia ha de ser la font de la vida cristiana, considero molt important que tots feu l'esforç de participar en la Missa dominical i, si no es celebra a la vostra parròquia, pugueu intentar assistir igualment a altres llocs.

Com a bisbe, us demano la col·laboració a tots perquè sentiu com a pròpies les vostres parròquies i intenteu formar una comunitat ben viva, tot participant en les activitats que es preparen i recolzeu especialment aquelles que són més importants per als vostres pobles.

Per donar-li forma a esta nova situació pastoral, vaig proposar en les orientacions pastorals de la Diòcesi, crear un equip compost per sacerdots, laics i religioses i, així, poder garantir una presència més adequada davant esta situació. Ací, a la nostra comarca dels Ports es crearà este equip per coordinar l'atenció pastoral a les parròquies; ja us aniran informant.

Per finalitzar, també voldria demanar a tots paciència i comprensió. Soc conscient que en algun moment no tindreu el servei que teníeu fins ara, i que voldríeu continuar tenint. Tot ho hem de viure amb la major pau i compromís possible.

Esperant els millors fruits de a vostra activitat pastoral i agraint tot l'esforç que feu, us encoratjo a continuar esforçant-vos per fer visible l'amor de Déu entre la gent dels vostres pobles.

Amb la meva benedicció i afecte

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Activitats
de l'Excm. i Rvdm. Mons. Enrique Benavent i Vidal,
bisbe de Tortosa.
Desembre 2019

- 1.- Parròquia *Sant Joan*, d'Alcalà de Xivert: presideix l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.

- 2-4.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria diocesana.
- 5-6.- Madrid, seu de la CEE: assisteix i presenta la XXVI Trobada de Bisbes i Teòlegs que organitza la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe, de la qual és President.
- 7.- Parròquia *l'Assumpció de Maria*, de Vinaròs: presideix la Missa exequial del Sr. Miguel Sesé Tolosa, pare de Mn. Antonio Sesé Esparducer.
Parròquia *Sant Llorenç*, de Càlig: presideix l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 8.- Tortosa, Catedral de Santa Maria: presideix la celebració de l'Eucaristia en la solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria.
- 9.- Jesús, centre d'espiritualitat *Sant Enric d'Ossó*: presideix el recés d'Advent per al clergat diocesà.
Visita a un capellà hospitalitzat.
- 10-11.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 13.- Tortosa, catedral de Santa Maria: assisteix al concert de l'Escolania de Montserrat, organitzat per l'Agrupació de Confraries de Setmana Santa de Tortosa.
- 14.- Rep al palau episcopal la visita de l'Associació "Persona i Democràcia".
Parròquia *l'Assumpció de Maria*, de Deltebre: presideix l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 15.- Parròquia *Sant Jaume*, de Sant Jaume d'Enveja: presideix l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 16.- Despatxa assumptes en la cúria.
- 17.- Despatxa assumptes en la cúria i es reuneix amb el Consell Episcopal.
- 18.- Rep visites, despatxa assumptes en la cúria i es reuneix amb el Consell d'Assumptes Econòmics.

- 19.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.
- 20.- En la cúria diocesana es celebra la tradicional recepció de Nadal, en la què el Sr. Bisbe rep la felicitació del clergat, canonges i personal de la cúria; representants de comunitats religioses, delegacions, moviments i associacions diocesanes; i el consistori de la ciutat presidit per la seva Alcaldessa.
- 21.- Catedral de Tarragona: concelebra en la solemne Imposició del Pal.li Metropolità a l'Arquebisbe de la Seu tarragonina.
- 22.-** Visita a un capellà hospitalitzat.
- 23.- Despatxa assumptes en la cúria.
- 24.- Tortosa, residència diocesana d'ancians *Sant Miquel Arcàngel*: presideix la celebració de l'Eucaristia amb els sacerdots i ancians residents.
- Despatxa assumptes en la cúria.
- 25.- Parròquia *Mare de Déu dels Dolors*, de Tortosa: en la primera hora del dia de Nadal presideix la Missa del Gall.
- Tortosa, Catedral de Santa Maria: presideix la solemne Eucaristia del dia de Nadal.
- 27.- Es reuneix amb els sacerdots diocesans residents a Castelló.
- 28.- Visita a un sacerdot hospitalitzat.
- 29.-** Tortosa, Catedral de Santa Maria: presideix la celebració de l'Eucaristia en la solemnitat de la Sagrada Família de Natzaret. Després, assisteix al clàssic piscolabis a la seu del Patronat Escolar Obrer de la Sagrada Família.
- Parròquia *Sant Antoni Abat*, de Roquetes: presideix la Missa exequial en sufragi de Mn. Domingo Escuder Giner.
- 30-31.- Despatxa assumptes en la cúria.

Vicaria Judicial

Publicació de sentències del Tribunal Eclesiàstic, del bisbat de Tortosa, corresponents a l'any 2019

1 de febrer de 2019

Sr. Miguel BADIA NAVARRO, part actora i la Sra. Antonia LOSADA GONZÁLEZ, part demandada. Sentència favorable de nul·litat matrimonial per greu defecte de discreció de judici envers els drets i els deures essencials del matrimoni que mútuament s'han de donar i acceptar (1095 §2) i per causes de naturalesa psíquica no poder assumir les obligacions essencials del matrimoni (1095 §3) Les dues per part de la Part Actora d'aquesta Causa.

5 de març de 2019

La Sra. Montserrat CASTELLVÍ SABATÉ, part actora i el Sr. Joan Carles MARÍN MAESTRO, part demandada. Sentència favorable de nul·litat matrimonial per greu defecte de discreció de judici envers els drets i els deures essencials del matrimoni que mútuament s'han de donar i acceptar (1095 §2) per part de la Part Actora d'aquesta Causa.

16 de març de 2019

Dispensa de la Rota Roma: “Matrimonio rato et non consummato” entre la Sra. Lucía PRATS BERTOMEU i el Sr. Francisco CHAVARRÍA AGUILÓ.

2 d'abril de 2019

El Sr. Antonio SANCHÍS TINTORÉ, part actora i la Sra. Marta FIGUERAS MAGRIÑÀ, part demandada. Sentència favorable de nul·litat matrimonial per greu defecte de discreció de judici envers els drets i els deures essencials del matrimoni que mútuament s'han de donar i acceptar (1095 §2) i per causes de naturalesa psíquica no poder assumir les obligacions essencials del matrimoni (1095 §3) Les dues per part de la Part Actora d'aquesta Causa.

7 de maig de 2019

La Sra. Mª ESTHER VALLS CLUA, part actora i el Sr. ENRIC CHIVELI SANZ, part demandada. Sentència favorable de nul·litat matrimonial per greu defecte de discreció de judici envers els drets i els deures essencials del matrimoni que mútuament s'han de donar i acceptar (1095 §2) per part de les dos Parts de la Causa, Actora i Demandada.

4 de juny de 2019

El Sr. Josep FRANCH CASANOVA, part actora i la Sra. Elena SORRIBES ESCRIVÀ, part demandada. Sentència favorable de nul·litat matrimonial per greu defecte de discreció de judici envers els drets i els deures essencials del matrimoni que mútuament s'han de donar i acceptar (1095 §2) per part de la Part Actora d'aquesta Causa.

22 de juliol de 2019

Sentència favorable de nul·litat matrimonial per mig del procés breu reservat al SR. Bisbe per a la demanda de nul·litat matrimonial presentada de mutu acord entre la Sra. PILAR CARBÓ SANCHO i el Sr. JOSÉ JOAQUIN SUBIRATS SALVADOR.

16 d'octubre de 2019

Sentència favorable de nul·litat matrimonial per mig del procés breu reservat al SR. Bisbe per a la demanda de nul·litat matrimonial presentada de mutu acord entre la Sra. SNEUS SALVADÓ ALIAU i el Sr. JOAN PUJOL JULIÀ

5 de novembre de 2019

El Sr. José Carlos Romero Lojo, part demandada i la Sra. Mª Soledad Maneiro Piñeiro, part actora. Sentència favorable de nul·litat matrimonial per greu defecte de discreció de judici envers els drets i els deures essencials del matrimoni que mútuament s'han de donar i acceptar (1095 §2) per part de les dos Parts de la Causa, Actora i Demandada.

Il·lm. Juan Antonio Guerola Arrastrària
Vicari Judicial Adjunt.

Secretaría General

**ESTATUTOS DE LA ASOCIACIÓN PÚBLICA DE FIELES
ACCIÓN CATÓLICA GENERAL
DIÓCESIS DE TORTOSA
*9 de diciembre de 2019***

PREÁMBULO

En diciembre de 2007, y bajo el lema “A vino nuevo, odres nuevos” se celebraron en la ciudad de Huesca, la IV Asamblea General del Movimiento de Jóvenes de Acción Católica y la Asamblea General Extraordinaria del movimiento Acción Católica General de Adultos.

Estas Asambleas Generales fueron el punto culminante del trabajo y reflexión llevado a cabo durante los últimos años para los movimientos de Acción Católica General en torno al documento “La Acción Católica General. Proyecto de nueva configuración”. En el mismo, una vez examinada la coincidencia de misión, espiritualidad, formación metodología de trabajo y sentido de la organización de los movimientos, y estimando servir mejor a la pastoral general de la Iglesia, se recoge la idea de una realidad organizativa de nueva creación, que facilite el itinerario formativo cristiano de las personas, desde la infancia a la juventud y de esta a la edad adulta, dentro de un marco único. Así, se pretende facilitar a la Iglesia una propuesta integrada para la configuración de un laicado formado y militante capaz de encarnar la Nueva Evangelización desde las parroquias y comprometido en el mundo desde el entorno social de estas.

En nuestra diócesis de Tortosa hemos trabajado y reflexionado este proceso sobre la nueva configuración de la Acción Católica General en la aprobación en 2009 de unos Estatutos. Ahora con motivo de la Modificación en 2015 de los Estatutos de la Asociación Pública de Fieles “Acción Católica General” hecha por la Conferencia Episcopal Española nos disponemos a presentar la Modificación de los Estatutos de la Asociación Acción Católica General en nuestra Diócesis de Tortosa.

TITULO I.

Denominación, fines y domicilio

CAPÍTULO I. De la denominación

Artículo 1.

Acción Católica General, en la diócesis de Tortosa, es una Asociación Pública de fieles de ámbito diocesano, integrado en el movimiento de ámbito estatal Acción Católica General. Tiene personalidad jurídica propia, como asociación pública de fieles, y se rige por los presentes Estatutos, por los Estatutos del movimiento de ámbito estatal Acción Católica General, por las Bases Generales de la Acción Católica Española, por los Estatutos de la Federación de Movimientos de Acción Católica y por las disposiciones del Derecho Canónico que le sean de aplicación.

CAPÍTULO II. DE LOS FINES

Artículo 2.

De acuerdo con la finalidad y características de la Acción Católica Española, el fin de la Asociación Acción Católica General es la evangelización de las personas y de los propios ámbitos en que está inmersa la parroquia.

Esto implica que son también fines de la Asociación:

Impulsar un laicado maduro y consciente, evangelizador, misionero y militante.

Impulsar la evangelización de los ámbitos en los que está inmersa la parroquia.

a) Contribuir a la unidad de la comunidad parroquial en la misión y a la corresponsabilidad de todos sus miembros.

Artículo 3.

Como Asociación de Acción Católica, y siguiendo la doctrina del Concilio Vaticano II, se rige por los siguientes principios:

- 1) Fin apostólico: Acción Católica General asume como propio “el fin apostólico de la Iglesia, es decir, la evangelización y santificación de todos los hombres y la formación cristiana de sus conciencias de tal manera que puedan imbuir del espíritu del evangelio las diversas comunidades y los diversos ambientes” (AA20a)
- 2) Dirección seglar: los seglares de Acción Católica General “aportan su experiencia y asumen responsabilidad en la di-

rección de esta organización, en el examen diligente de las condiciones en que ha de ejercerse la acción pastoral de la Iglesia y en la elaboración y desarrollo del método de Acción” (AA 20 b).

- 3) Organización: en la Asociación Acción Católica General “los seglares trabajan unidos a la manera de un cuerpo orgánico de forma que se manifieste mejor la comunidad de la Iglesia y resulte más eficaz el apostolado” (AA 20 c).
- 4) Vinculación con la jerarquía: Acción Católica General desarrolla su misión en “directa cooperación con el apostolado jerárquico”, y actúan “bajo la dirección superior de la misma jerarquía” (AA 20 d).

Artículo 4

Respetando siempre su naturaleza y finalidades esenciales, descritas en el Artículo anterior, la Acción Católica General:

- a) Actuará como Entidad Prestadora de Servicios a la Juventud.
- b) Actuará como Entidad Prestadora de Servicios y promoción de la Infancia y su asociacionismo.
- c) Actuará como Entidad Prestadora de Servicios a las personas Mayores.
- d) Actuará como Entidad Agente de promoción sociocultural y de la Mujer.

CAPÍTULO III. DEL DOMICILIO

Artículo 5.

El domicilio de la Asociación Pública de fieles Acción Católica General en la diócesis de Tortosa se fija en la c/ Mercaders 2, de Tortosa. Puede ser trasladado a otro lugar por decisión de la Asamblea Diocesana, ratificada por el Obispo Diocesano.

TITULO II

Los miembros, su admisión, derechos y obligaciones

CAPÍTULO I. DE LOS MIEMBROS

Artículo 6.

Es miembro de la Asociación Acción Católica General el cristiano/a laico/a (niño, joven o adulto) que, tras realizar un proceso

de formación inicial en el que ha tomado consciencia de su vocación bautismal, se propone vivir su fe formando parte de un equipo de militantes de Acción Católica General en el que lleva a cabo su proceso de formación, comparte su Proyecto de Vida y celebra su fe en la comunidad parroquial.

Tendrá como campo preferente de evangelización la vida social del ámbito de la parroquia y aquellas tareas evangelizadoras que la parroquia desarrolle. Debe saberse unido a una organización de ámbito parroquial, diocesano y general, y ser corresponsable con su sostenimiento.

Artículo 7.

El miembro de la Asociación se compromete a:

- a) Vivir, como discípulo de Jesús y en proceso permanente de formación y conversión personal, los valores del Evangelio por la profundización en la fe de la Iglesia a partir de la vida y de la Palabra; la celebración de los Sacramentos, especialmente de la Eucaristía y la Reconciliación, la práctica de la oración personal y comunitaria y el crecimiento constante en la comunión eclesial.
- b) Testimoniar personal y comunitariamente la fe en Jesucristo Resucitado, trabajando en solidaridad con todas las personas de buena voluntad en favor de un “hombre nuevo” y una sociedad nueva según Dios, en la que reinen la Verdad, la Justicia, la Libertad, el Amor y la Paz.
- c) Anunciar el mensaje evangélico al mundo invitando a todas las personas a adherirse a Jesucristo, a incorporarse a la comunidad de quienes creen en El y a trabajar por su Reino, a fin de que todas las personas alcancen en Cristo la salvación eterna.
- d) Asociarse con este fin de modo estable.

Artículo 8.

Dentro de la Asociación existirán los siguientes tipos de miembros:

- a) Adultos, que serán los miembros mayores de 30 años de edad.
- b) Jóvenes, que serán los miembros que tengan entre 15 y 30 años.
- c) Niños, que serán los miembros de 7 a 14 años.

Artículo 9.

Cada uno de los sectores, Niños, Jóvenes y Adultos, se rige por los presentes Estatutos, y contará con sus propios órganos decisorios de forma que quede asegurada su autonomía en las materias que le son propias.

La Asociación, a través de su Asamblea Diocesana, podrá establecer un Reglamento de Régimen Interno que regule la participación, sin derecho a voto, de niños y jóvenes menores de edad en los órganos de dirección.

CAPÍTULO II. DE LA ADMISIÓN

Artículo 10.

Antes de asumir la condición de miembro de la Asociación, se establece un periodo de “formación inicial”, que permita descubrir las exigencias del compromiso que la incorporación a la Asociación representa. Las personas que estén en esta situación no tienen derecho a voto, pero pueden participar en las actividades que se fijen por la Asociación.

Artículo 11.

La admisión de miembros de pleno derecho a la Asociación se hace a través de la Comisión Diocesana, a propuesta de las representaciones parroquiales. La Comisión Diocesana está obligada a dar cuenta de la admisión de los miembros a la Comisión Permanente de la Asociación a efectos del Libro de Registro de Miembros, en orden a asegurar los derechos y deberes de los mismos derivados de los presentes Estatutos.

Artículo 12.

La admisión en la Asociación de los niños y de los jóvenes que sean menores de edad debe contar con el consentimiento de quien ejerza su representación legal, según la legislación vigente.

TITULO III.

De los deberes y derechos

Artículo 13.

Los miembros de la Asociación tienen el deber de cumplir los acuerdos adoptados por los órganos de la Asociación, contribuir

económicamente a su sostenimiento y trabajar para que se cumplan sus objetivos. Asimismo, gozan de todos los derechos derivados de los presentes Estatutos.

CAPÍTULO I. DE LA PERDIDA DE CONDICIÓN DE MIEMBRO

Artículo 14.

La condición de miembro de la Asociación se pierde a petición propia, o de quien ejerza la representación legal si es un menor, o por decisión de la Comisión Diocesana cuando un militante haya dejado de participar durante un tiempo prolongado o haya actuado en contradicción con los objetivos y fines de la Asociación, tras haber sido amonestado sobre su comportamiento sin resultado positivo.

Contra la decisión de la Comisión Diocesana, el miembro expulsado puede recurrir a la mediación de los órganos superiores contemplados en los presentes Estatutos y, en último término, al Obispo Diocesano.

CAPITULO II. DE LA EXCLUSIÓN DEL NIVEL GENERAL DE LA ASOCIACIÓN

Artículo 15.

Cualquier grupo de la Asociación Acción Católica General que no acepte los presentes Estatutos o se constituya en grupo independiente de los órganos representativos de la Asociación quedará excluido del mismo y no podrá seguir utilizando las mismas siglas.

TITULO IV.

Estructura interna y órganos de dirección y gobierno

CAPÍTULO I. ESTRUCTURA BÁSICA

Artículo 16.

Acción Católica General es una Asociación con:

- a) Tres Sectores: Niños, Jóvenes y Adultos.
- b) Tres niveles organizativos: Parroquial, Diocesano y General.

Artículo 17.

La diócesis es el ámbito básico de la estructura organizativa de la Asociación.

CAPÍTULO II. DEL NIVEL DIOCESANO

Artículo 18.

En el nivel Diocesano los órganos de la Asociación Acción Católica General son: a) La Asamblea Diocesana. b) Las Asambleas Diocesanas Sectoriales. c) La Comisión Diocesana. d) Las Coordinadoras Diocesanas Sectoriales.

A) LA ASAMBLEA DIOCESANA

Artículo 19.

Asamblea Diocesana es el principal órgano de diálogo y decisión de la Acción Católica General en la diócesis. Tiene las siguientes funciones:

- a) Formular las líneas maestras de las actividades de la Asociación para que ésta cumpla sus fines en sintonía con el Plan Pastoral de la diócesis y con el nivel General de la Asociación.
- b) Delegar en las Asambleas Diocesanas Sectoriales la facultad de examinar y decidir en las materias que les sean propias.
- c) Revisar, y en su caso ratificar, las decisiones que tomen las Asambleas Diocesanas Sectoriales y la Comisión Diocesana.
- d) Elegir al Presidente Diocesano.
- e) Tomar, como principal órgano de la Asociación en la diócesis, cualquier tipo de decisión, dentro de la finalidad de la Asociación, incluida la propuesta al Obispo Diocesano de modificación de los Estatutos que la prudencia aconseje.
- f) Elegir a los representantes de la diócesis en la Asamblea General.

De la periodicidad

Artículo 20.

La Asamblea Diocesana tendrá lugar con carácter ordinario una vez al año, cuando haya Asamblea General y con carácter extraordinario cuando así lo decida la Comisión Diocesana o lo soliciten por escrito un tercio de los miembros de pleno derecho de la Asociación.

De la convocatoria, constitución y toma de decisiones

Artículo 21.

La convocatoria de la Asamblea Diocesana, tanto ordinaria como extraordinaria, corresponde al Presidente y deberá realizarse por es-

crito, al menos con diez días de antelación, consignándose el día, hora y lugar de la reunión junto con el orden del día.

Cuando se produzca una solicitud de Asamblea Diocesana extraordinaria por un tercio de los miembros de pleno derecho de la Asociación, el Presidente la convocará lo antes posible y siempre antes de tres meses a contar desde el día de la solicitud.

Artículo 22.

La Presidencia de la Asamblea corresponde al Presidente Diocesano de la Asociación. Actúa de Secretario quien ocupa el cargo de Secretario en la Comisión Diocesana.

La Asamblea queda válidamente constituida cuando concurra, en primera convocatoria, la mayoría absoluta de los miembros de pleno derecho, y con los que hubiere en segunda convocatoria.

Artículo 23.

La Asamblea Diocesana está formada por todos los miembros niños, jóvenes y adultos de la Asociación en la diócesis. Son, en ella, miembros de pleno derecho los miembros mayores de edad.

Artículo 24.

Son miembros de la Asamblea con voz, Pero sin voto: a) Los miembros de la Asociación menores de edad. b) Las personas que se encuentren en la etapa de formación inicial. c) Los Consiliarios.

Artículo 25.

Para la toma de decisiones en los órganos de decisión, coordinación y ejecutivos se tenderá en lo posible al consenso. Cuando este no fuera posible se hará por votación, siendo preceptivo lo que acuerden los presentes Estatutos.

Artículo 26.

En la Asamblea cada miembro de pleno derecho tiene un voto. Los acuerdos se tomarán por mayoría de los dos tercios de los votos emitidos y, caso de que no la hubiese, en segunda votación por mayoría absoluta. La elección de Presidente se hará en primera votación por mayoría de dos tercios, en segunda votación por mayoría absoluta y en tercera votación por mayoría simple. En el caso de modificación de Estatutos se requerirá expresamente la mayoría de dos tercios.

De la constancia de acuerdos

Artículo 27.

Los acuerdos deberán consignarse en la correspondiente Acta, que contendrá la relación de asistentes, los asuntos tratados, los acuerdos adoptados y el resultado de las votaciones, que ira suscrita por el Secretario con el visto bueno del Presidente Diocesano, y transcrita al Libro de Actas.

B) DE LAS ASAMBLEAS DIOCESANAS SECTORIALES

Artículo 28.

Las Asambleas Diocesanas Sectoriales son el órgano de dialogo y decisión de cada uno de los sectores (Niños, Jóvenes y Adultos) de la Asociación Acción Católica General en las diócesis.

Es competencia de la Asamblea Diocesana Sectorial examinar y decidir en las materias propias de cada sector, según marque la Asamblea Diocesana.

C) DE LA CONVOCATORIA, CONSTITUCION Y TOMA DE DECISIONES

Artículo 29.

La convocatoria de la Asamblea Diocesana Sectorial corresponde al Presidente y deberá realizarse por escrito, al menos con diez días de antelación, consignándose el día, hora y lugar de la reunión junto con el orden del día, pudiéndose celebrar de forma aislada o integrada dentro de la Asamblea Diocesana.

Artículo 30.

La Asamblea queda válidamente constituida cuando concurra, en primera convocatoria, la mayoría absoluta de los miembros de pleno derecho, y con los que hubiere en segunda convocatoria.

Artículo 31.

Las Asambleas Diocesanas Sectoriales están formadas por todos los miembros niños, jóvenes y adultos, de cada uno de los sectores

de la Asociación en la diócesis. La Asamblea Diocesana Sectorial de Niños está formada, además, por los acompañantes de cada uno de los equipos de militantes de niños. Son miembros de pleno derecho los miembros mayores de edad de cada una de ellas.

Artículo 32.

Son miembros de las Asambleas Diocesanas Sectoriales con voz, pero sin voto: a) Los miembros de los sectores de la Asociación en la diócesis, menores de edad. b) Las personas que se encuentren en la etapa de formación inicial. c) Los Consiliarios.

Artículo 33.

En la Asamblea Diocesana Sectorial cada miembro de pleno derecho tiene un voto. Los acuerdos se tomarán por mayoría de los dos tercios de los votos emitidos y, caso de que no la hubiese, en segunda votación por mayoría absoluta.

De la constancia de acuerdos

Artículo 34.

Los acuerdos deberán consignarse en la correspondiente Acta, que contendrá la relación de asistentes, los asuntos tratados, los acuerdos adoptados y el resultado de las votaciones, para su ratificación en la Asamblea General.

D) DE LAS COORDINADORAS DIOCESANAS SECTORIALES

Artículo 35.

Las Coordinadoras Diocesanas Sectoriales son los órganos dinamizadores de las tareas de cada sector. Se encargarán del trabajo que marca la Asamblea Diocesana y las Asambleas Diocesanas Sectoriales.

Las Coordinadoras Diocesanas Sectoriales están formadas por una representación de los equipos de cada sector, según la realidad de la diócesis, acompañadas por el responsable del sector correspondiente.

E) DE LA COMISION DIOCESANA

De la naturaleza y funciones

Artículo 36.

La Comisión Diocesana es el órgano ejecutivo y máximo responsable de todas las tareas de la Asociación en la diócesis. Mantiene la comunicación habitual con el Obispo.

Sus funciones son las siguientes:

- a) Ejecutar los acuerdos tomados en la Asamblea Diocesana.
- b) Coordinar la vida de la Acción Católica General.
- c) Hacer un seguimiento de la marcha de la Asociación en las distintas parroquias donde este implantado.
- d) Coordinar y dinamizar los equipos de trabajo a nivel diocesano.
- e) Ser responsable directo de las publicaciones de la Asociación.
- f) Realizar las tareas de difusión de la Asociación.
- g) Le corresponde la búsqueda de recursos, así como la dirección económica y patrimonial de la Asociación.
- h) Informar a la Comisión Permanente de la Asociación puntualmente acerca de la composición de los órganos responsables, el censo de miembros y el resultado de la actividad económica.

Artículo 37.

La Comisión Diocesana está compuesta, al menos, por los siguientes miembros:

- a) Presidente/a.
- b) Consiliario Diocesano, con voz, pero sin voto.
- c) Responsable del Sector de Niños.
- d) Responsable del Sector de Jóvenes.
- e) Responsable del Sector de Adultos.

Podrán ser elegidos además hasta un máximo de tres vocales para la realización de aquellas tareas que la Asociación considere necesarias.

La Vicepresidencia, Responsabilidad de Secretaria y la Responsabilidad de Tesorería serán asumidas por los Responsables de Sector.

Para esta composición debe cuidarse el equilibrio entre jóvenes y adultos y la representatividad de todos los sectores.

Artículo 38.

La Comisión Diocesana se reúne cada tres meses o cuando el Presidente Diocesano estime necesario convocarla. El Orden del día lo establece la propia Comisión Diocesana. Para la validez de las reuniones se requiere la asistencia de la mayoría de sus miembros. Los acuerdos se toman por mayoría de los presentes. Las actas de las reuniones son firmadas por el Secretario y Presidente, o por quienes actuaron como tales en ausencia de alguno de estos.

De los miembros de la Comisión Diocesana

Artículo 39.

El Presidente de la Asociación Acción Católica General en la diócesis de Tortosa preside la Comisión Diocesana. También le corresponde representar la Asociación en aquellos organismos de los que este forme parte, pudiendo delegar esta representación en algún miembro de la Comisión Diocesana.

Compete también al Presidente Diocesano convocar y presidir las reuniones de los órganos de gobierno de la Asociación en su ámbito Diocesano y llevar la firma social con el Secretario y el Tesorero en los asuntos de competencia de estos y participar en los Plenos Generales de la Asociación y en aquellos ámbitos organizativos a los que se le convoque.

El Presidente nombrará a un Vicepresidente de entre los Responsables de Sector que lo suplirá en caso de dimisión, ausencia o incapacidad.

Artículo 40.

Corresponde al Secretario:

- a) La redacción de las actas de las Asambleas y Coordinadoras Diocesanas.
- b) La custodia de los libros, documentos y sellos de la Asociación.
- c) La actualización del Registro de miembros y comunicación a la Comisión Permanente de la Asociación.
- d) Librar las certificaciones con relación a los libros y documentos de la Asociación.

Artículo 41.

Corresponde al Tesorero:

- a) La gestión económica ordinaria según presupuestos aprobados en Asamblea Diocesana bajo dependencia y vigilancia de la Comisión Diocesana.
- b) La custodia de los fondos de la Asociación y los libros de contabilidad, así como tener al día el inventario de los bienes propiedad de la Asociación.
- c) Llevar al día el registro de las aportaciones económicas de los miembros y enviar puntualmente al nivel general la aportación diocesana.

Artículo 42.

Para los actos que exceden el presupuesto económico ordinario es competente el Presidente Diocesano, con el consentimiento de la Comisión Diocesana.

Artículo 43.

Corresponde a los Responsables de Sector:

- a) Animar el desarrollo de la tarea evangelizadora en el sector correspondiente (niños, jóvenes y adultos).
- b) Impulsar y asegurar los procesos formativos en el sector, con los medios que sean necesarios.
- c) Coordinar todos los equipos del nivel diocesano correspondientes al sector.
- d) Recopilar, ordenar y archivar todos los materiales y documentos correspondientes a su sector.
- e) Mantener las relaciones institucionales, delegadas por el Presidente, y que correspondan a su sector.
- f) Participar en las Coordinadoras Generales y en los espacios organizativos a los que se les convoque.

Artículo 44.

El Consiliario Diocesano es un sacerdote que ejerce su ministerio en el seno de la Asociación Acción Católica General, en orden a la representación del ministerio pastoral, la comunión eclesial de la Asociación, la fidelidad a la tarea encomendada a la Asociación por la Iglesia, así como el acompañamiento en la fe de los miembros de la Comisión Diocesana.

El Consiliario Diocesano promoverá un espacio de encuentro, formación y dialogo entre los consiliarios de los equipos de militan-

tes de Acción Católica General. Asimismo, a través de este equipo, se promoverán encuentros diocesanos de consiliarios en orden a procurar una ayuda a los mismos en su tarea de animación en la fe en los equipos de militantes de Acción Católica General.

Participara en el Equipo General de Consiliarios y en aquellos ámbitos organizativos a los que se le convoque.

CAPÍTULO III. DEL NIVEL PARROQUIAL

Artículo 45.

El nivel parroquial es el nivel elemental de concreción de la Iglesia particular y, por tanto, el nivel en torno al cual se asienta la organización de la Asociación Acción Católica General. El órgano básico de funcionamiento de la Asociación en la Parroquia es el Equipo de militantes: es el equipo formado por los miembros de la Asociación con una edad y/o momento de su etapa formativa similar. Los equipos parroquiales de niños, de jóvenes y de adultos, son el primer ámbito comunitario y el lugar básica de encuentro, formación, revisión de vida, oración, reflexión, toma de decisiones...

Artículo 46.

Dependiendo de las circunstancias particulares, además del órgano básico se podrá establecer una Coordinadora Parroquial, compuesta por representantes de los equipos que haya en la parroquia y el párroco por ser el consiliario natural de la Asociación. Juntos programaran desde las necesidades y prioridades de la parroquia.

CAPÍTULO IV. DE LA ELECCIÓN DE CARGOS Y NOMBRAMIENTOS

Artículo 47.

Todos los miembros de la Asociación mayores de edad podrán ser elegidos para desempeñar los diversos cargos si están al corriente de sus cuotas y obligaciones. El Presidente/a es elegido por la Asamblea Diocesana, por un periodo de cuatro años, pudiendo desarrollar un máximo de dos mandatos consecutivos.

Artículo 48.

El nombramiento de Presidente, es competencia del Obispo Diocesano, según el modo siguiente:

La Asociación, según el procedimiento propio que tiene establecido, elabora una terna de candidatos que presenta al Obispo, en orden a obtener la aprobación correspondiente. De entre aquellos nombres que hayan obtenido el visto bueno, la Asociación procederá a la elección de quien considere más idóneo y lo presentará al Obispo Diocesano para su nombramiento.

Artículo 49.

El nombramiento de Consiliario corresponde al Obispo Diocesano, después de oír a los miembros de la Comisión Diocesana.

TITULO V. Régimen económico

Artículo 50.

La Asociación Acción Católica General puede adquirir, poseer, gravar y enajenar y, en general, administrar los bienes necesarios para el cumplimiento de sus fines.

Artículo 51.

En la administración de los bienes propiedad de la Asociación tienen aplicación las normas canónicas sobre los bienes de las personas jurídicas públicas de la Iglesia. Por consiguiente, en las enajenaciones y arrendamientos de bienes, cuyo valor supere la cantidad establecida por el Derecho, además de los requisitos previos del Artículo 42, se requiere la licencia de la autoridad eclesiástica competente, dada por escrito.

Artículo 52.

La Asociación Acción Católica General cuenta con los recursos siguientes:

- a) Todos los bienes patrimoniales, muebles e inmuebles, procedentes de la Asociación, así como los de todas aquellas Asociaciones que se integren en el futuro.
- b) Los bienes muebles e inmuebles a él entregados para el cumplimiento de sus fines.
- c) Las aportaciones ordinarias y extraordinarias de los miembros.

- d) Donativos, herencias, legados, así como subvenciones que puedan ser concedidas por entidades públicas o privadas y por particulares.
- e) Los frutos e intereses que produzcan los bienes de la Asociación.
- f) Cualquier otro ingreso que pueda obtenerse a través de las actividades que realiza la Asociación

Artículo 53.

La Asociación tiene responsabilidad propia ante la Ley y debe responder ante la misma de los actos civilmente ejecutados a través de sus representantes, de acuerdo con los vínculos precedentes.

Si la Asociación comisiona o autoriza a alguno de sus miembros para que realice determinados actos de orden económico, la Asociación responde per entero de la suerte de estos actos, dentro de los límites de la comisión o autorización.

TITULO VI.

Disolución y liquidación

Artículo 54.

La disolución de la Asociación Acción Católica General es competencia del Obispo, el cual podrá tomar su decisión por propia iniciativa, después de oír a la Comisión Diocesana de la Asociación, o previo acuerdo de disolución tomado por la Asamblea Diocesana, expresamente convocada para este fin en sesión extraordinaria, por mayoría de dos tercios de los asistentes, constatada la presencia de dos tercios de los miembros de pleno derecho.

Artículo 55.

Verificada la disolución de la Asociación Acción Católica General, los bienes remanentes pasan a la Coordinadora, Junta o Consejo Diocesano de Acción Católica, o a los fines que determine la Asamblea Diocesana de acuerdo con los objetivos de la Asociación y salva siempre la voluntad de los donantes.

Nomenament i cessament

El dia 19 de desembre de 2019 el Sr. Bisbe va nomenar Presidenta-Delegada de “Mans Unides”, de Tortosa, a la Sra. CRISTINA CONTRERAS SÁENZ DE TEJADA, de Tortosa, per un període de tres anys.

Ha cessat en el càrrec de Presidenta-Delegada de Mans Unides, de Tortosa, la Sra. ELENA TORTAJADA PEINADO, de Benicarló, un cop complerts els dos triennis en el càrrec (Estatuts, Art. 19, §3)

Francisco García Monforte
Canceller – Secretari General

Crònica diocesana

Celebració de la festa de la Immaculada Concepció, a la Catedral de Tortosa

El dia de la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu, de Maria, la plena de gràcia que va saber acollir la voluntat de Déu, és celebrà a la Catedral la Missa Estacional presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal i concelebrada pel Cabildo Catedral i preveres de la ciutat. Participaren de l'Eucaristia la Sra. Meritxell Roigé, alcaldessa de Tortosa, regidors i un bon nombre de fidels. Amb el cant “Des del món us mirem Mare nostra” s'inicià la celebració que s'emmarca en el temps d'Advent

El Sr. Bisbe, en les seves paraules homilètiques es referí a Maria com a “portadora de Déu al món” Déu trucà a la porta i Maria respongué amb humilitat; “*Sóc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les teves paraules*” i el Senyor entrà en la seua vida. També Ell vol entrar a la porta de la nostra vida, però no ens força; nosaltres no hem de deixar que passe de llarg. Aprofitem la gràcia de l'Advent. L'àngel entrà a casa seua i li digué: “*Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu... No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el*

seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús". Sant Bernat de Claravall diu que l'àngel va ser enviat a una promesa descendent de David. Que l'Advent ens ajude a créixer en la humilitat i en la santedat de la Mare de Déu donant-li el nostre cor i tota la nostra persona al Senyor, en qualsevol estat de la nostra vida.

Que l'Advent ens ajude a créixer en la humilitat i en la santedat de la Mare de Déu donant-li el nostre cor i tota la nostra persona al Senyor, en qualsevol estat de la nostra vida.

Al final de la celebració, el Sr. Bisbe impartí la Benedicció Papal amb indulgència plenària, tot pregant pel Papa Francesc, pel nostre Bisbe Enrique i per la Santa Mare Església. *Maria Joana Querol Beltrán*

Tridu de la Immaculada al temple de la Puríssima, de Tortosa

Els dies 6, 7 i 8 de desembre, a les 19' 15 h. es celebrà a l'església de la Puríssima de Tortosa, el Tridu en honor a la Immaculada, organitzat per la Junta de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima en els tres-cents seixanta anys de la fundació de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima.

Primer dia del Tridu

S'inicià la celebració amb el rés del Tridu a càrrec del confrare Sr. Lorenzo Pérez Tejerina. Tot seguit celebrà l'Eucaristia Mn. Willy Dibala Malembo, rector de les parròquies de Xerta, Aldover i Paüls. "Saviesa i excel·lència, humilitat i gratitud" Aquestes són notes en clau musical. Maria va donar la seva adhesió al desig de la Saviesa i a l'Amor misericordiós de salvar el món per l'Encarnació. Maria comprèn que la Saviesa s'ha fixat en ella i ha de deixar que l'omnipotència de l'Amor misericordiós actuï i es realitzi. Ella confia i es queda sempre a la penombra per deixar resplendir el Verb de Déu. Maria agràida, acull amb alegria i humilitat la predilecció i l'estima de la Saviesa i es llança en actitud d'acció de gràcies i lloances

Segon dia del Tridu

Després de les pregàries pròpies del segon dia del Tridu, celebrà l'Eucaristia Mn. Pepe Insa Pallarés. El diaca permanent, Mn. Llo-

renç Callau Borràs va fer l'homilia en la que relacionà la Immaculada amb l'Advent, temps d'espera y preparació per a la vinguda del Senyor. Maria va complir amb tota fidelitat el que Déu volia d'ella. *“El Senyor va fer en ella meravelles”*. Per això, va omplir el món d'esperança donant-nos Jesús

Tercer dia del Tridu

Després del rés de les pregàries del tercer dia del Tridu, festivat de la Immaculada Concepció de Maria, Mn. Isaïes Riba Cucala, Prior de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima, celebrà l'Eucaristia. Van assistir-hi la Sra. Meritxell Roigé Pedrola, alcaldessa de Tortosa, regidors, Junta de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima i molts fidels qui omplien el temple de gom a gom. Mn. Isaïes, en l'homilia, centrà el seu comentari en el significat del dogma de la Immaculada –concebuda sense pecat, plena de gràcia, des del primer instant– aplicant els efectes de la gràcia de Déu per poder superar les nostres dificultats. *Maria Joana Querol Beltrán*

Recull de notícies. publicades al setmanari “Vida diocesana” *Mes de desembre*

Festes Quinquennals, Alcanar i les Cases d'Alcanar.

Entre el 2 i el 14 d'octubre es van celebrar les tradicionals Festes Quinquennals en honor a la Mare de Déu del Remei, patrona de la ciutat, renovant per setzena vegada una promesa de l'any 1939, a proposta de l'orador Mossèn Federico Domingo. Aquell any es va restaurar la imatge de la Mare de Déu i el 1944 es van celebrar les primeres Quinquennals.

Així doncs, cada cinc anys tota la població s'engalana amb treballs espectaculars d'artesanía popular, flors i ornaments, catifes i efectes de llum, amb l'únic objectiu de rebre la Mare de Déu del Remei, que és portada en peanya per totes les famílies canareves i casenques que l'esperen amb devoció i gratitud davant les portes de casa seva.

El primer dia, la sagrada imatge és baixada a peu des de l'ermita pel jovent. L'Excm. i Rvdm. Bisbe de la nostra diòcesi, a l'església parroquial va fer la salutació amb paraules d'elogi i gratitud. Durant els 9 dies de novena el municipi es divideix en sectors per on cada vespre passa la processó, i vam comptar amb predicadors que en algun moment de la història han estat vinculats a les nostres parròquies. Finalment, el diumenge 13, la Mare de Déu es tornà a pujar en romeria fins al santuari on, després d'una multitudinària missa de campanya, s'entronitzà al seu cambril, on hi restarà pacient i amorosa fins d'aquí a 5 anys. Els devots seguirem pujant a visitar a la Reina i Mare dels canareus i casencs, sap acollir les nostres pregàries, peticions i agraïments, tal com cantem en els Goigs, "sempre en Vós busca Remei nostre poble d'Alcanar". *Junta d'Administració de l'Ermita del Remei*

El Bisbat presenta el projecte de restauració de la façana principal de la catedral de Tortosa.

El Capítol Catedralici i el Bisbat de Tortosa han presentat el projecte que preveu la neteja i restauració de la façana de la Catedral de Santa Maria de Tortosa

La façana principal de la Catedral de Tortosa, fou projectada pel mestre d'obres Martí d'Abària, inspirant-se en exemples de l'arquitectura italiana del segle XVI. La construcció de la mateixa es duigué a terme en els segles XVII i XVIII. Tot i que avui en dia es veu monocroma per l'efecte del pas del temps, en realitat disposa d'una policromia barroca destacable.

La façana ha patit al llarg del temps, diversos episodis que han provocat perjudicis molt importants: guerres, brutícia, actualment la corrosió provocada per les defecacions dels coloms, etc... tot plegat ha deteriorat greument aquest monument, declarat Bé Cultural d'Interès Nacional.

El projecte de restauració, redactat el 2018, és obra dels arquitectes Carles Brull i Andreu Alfonso, contempla una actuació al llarg de tota la façana principal, distribuïda en sis fases i començant en la primera fase per la part central de la mateixa. En aquesta fase es contempla la ubicació de la nova imatge de la Mare de Déu de la Cinta obra de l'escultor Marco Augusto Dueñas, que fou beneïda

pel Nunci de Sa Santedat a Espanya, l'Excm. i Rvdm. Mons. Renzo Fratini el 2017.

El pressupost total del projecte de restauració de la façana principal de la Catedral és de 600.000 euros (IVA inclòs). Pel que fa a la primera fase, pressupostada en 134.000 euros, els treballs podrien començar una vegada estiguin acabades les obres de la plaça que actualment s'hi estan executant al davant mateix de la Catedral.

Per poder finançar el projecte, el Capítol i el Bisbat de Tortosa han demanat ajuts econòmics a la Generalitat i la Diputació de Tarragona. També es faran campanyes de micromecenatge. De moment, l'alcaldesa de Tortosa, Meritxell Roigé, s'ha compromès a destinar per a la primera fase una partida (encara sense quantificar) del pressupost municipal del 2020. Si s'aconsegueix el finançament necessari, el Capítol i el Bisbat tenen previst que la primera fase de les obres es pugui dur a terme al llarg del 2020. Tortosa, octubre 2019

Pasó la brisa de Lourdes por Benicarló.

Martes 29 de octubre 2019. Tuvimos el tesoro de Lourdes en la parroquia de santa María del Mar. La sencillez, la humildad recibía el premio del Padre en nuestra tierra. Admiración, respeto, piedad, agradecimiento. La reliquia de santa Bernardette convocó a tantos y tantos amantes de la Madre de Dios que disfrutaron con la presencia del Sr. Obispo de la Diócesis acompañado por el clero de Benicarló, arropados por el entusiasmo de la Hospitalidad de Tortosa, el fervor y piedad de los amantes de María y la ilusión del coro de la Salle que ponía los acentos vigorosos y piadosos en la escritura de esta página de la historia benicarlanda.

Musitaba el Sr. Obispo que Dios se complació en la humildad de Bernardette. Y le dio la gracia extraordinaria de poder hablar con su Madre del cielo. La humilde jamás se cree superior a los demás, porque ha recibido tan excelso don. En cambio, goza –y sufre– por tan gran tesoro que no se lo queda para ella, sino que lo expande y regala a los demás, aunque le hieran y la quieran humillar. Y por eso vemos hoy los frutos incontables que Dios regala a tantos y tantos que visitan Lourdes. Contemplar su emoción, contagia. Santa Bernardette, ¿nos vas a regalar la virtud de la humildad que es lo mismo que decir el amor a Dios y a santa María? ¡Lo queremos! ¡Ayúdanos, por favor! *Manuel Ferrer*

Festa del Reservat.

Un any més hem celebrat la festa del nostre Seminari Diocesà. Any rere any els sacerdots i seminaristes de la diòcesi ens apleguem junt amb el senyor Bisbe a celebrar la festa del Reservat.

Més de cinquanta sacerdots vam assistir en aquesta jornada, que la vam iniciar amb la conferència que de mossèn Jordi Salvadó sobre l'evangeli de Sant Mateu. Seguidament el senyor Bisbe va presidir l'eucaristia i la processó amb el Santíssim. No hi va faltar l'oració de consagració del nostre seminari i la pregària pels cinc seminaristes.

Vam acabar la festa en un dinar de germanor amb la gratitud al Senyor per tot el que hem viscut avui i amb l'esperança de tenir més seminaristes per servir l'església del Crist que peregrina per les nostres terres. *Mossèn Javier Vilanova Pellisa. Rector del Seminari*

Sant Pare

Carta Apostòlica
Admirabile signum
del Sant Pare Francesc
sobre el significat i el valor del pessebre

1.- El bell signe del pessebre, tan estimat pel poble cristià, causa sempre sorpresa i admiració. La representació de l'esdeveniment del naixement de Jesús equival a anunciar el misteri de l'encarnació del Fill de Déu amb senzillesa i alegria. El pessebre és com un Evangeli viu, que sorgeix de les pàgines de la Sagrada Escripura. La contemplació de l'escena del Nadal ens convida a posar-nos espiritualment en camí, atrets per la humilitat d'Aquell que s'ha fet home per a trobar cada home. I descobrim que Ell ens estima fins al punt d'unir-se a nosaltres, perquè també nosaltres puguem unir-nos a Ell.

Amb aquesta Carta voldria encoratjar la bella tradició de les nostres famílies que en els dies previs al Nadal preparen el pessebre, com també el costum de posar-lo en els llocs de treball, a les escoles, als hospitals, a les presons, a les places... És realment un exercici de fantasia creativa, que utilitza els materials més dispars per a crear petites obres mestres plenes de bellesa. S'aprèn des d'infants: quan el pare i la mare, al costat dels avis, transmeten aquesta alegre tradició, que conté una rica espiritualitat popular. Espero que aquesta pràctica mai no s'afebleixi; és més, confio que, allí on hagués caigut en desús, sigui descoberta de nou i revitalitzada.

2.- L'origen del pessebre troba confirmació abans de res en alguns detalls evangèlics del naixement de Jesús a Betlem. L'evangelista Lluc diu senzillament que Maria «va donar a llum el seu fill

primogènit: ella el va faixar amb bolquers i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat cap lloc on hostatjar-se.» (2,7). Jesús va ser col·locat en un pessebre; paraula que procedeix del llatí: *praesepeum*.

El Fill de Déu, en venir a aquest món, troba lloc on els animals mengen. El fenc es converteix en el primer lloc per a Aquell que es revelarà com «el pa baixat del cel» (Jn 6,41). Un simbolisme que ja sant Agustí, juntament amb altres Pares, havia captat quan escrivia: «Posat en el pessebre, es va convertir en aliment per a nosaltres» (Serm. 189,4). En realitat, el pessebre conté diversos misteris de la vida de Jesús i ens els fa sentir propers a la nostra vida quotidiana.

Però tornem de nou a l'origen del pessebre tal com nosaltres l'entendem. Ens traslladem amb la ment a Greccio, a la vall de Rieti; allí sant Francesc es va aturar venint probablement de Roma, on el 29 de novembre de 1223 havia rebut del papa Honori III la confirmació de la seva Regla. Després del seu viatge a Terra Santa, aquelles grutes li recordaven d'una manera especial el paisatge de Betlem. I és possible que el *Poverello* quedés impressionat a Roma, pels mosaics de la Basílica de Santa Maria la Major que representen el naixement de Jesús, just al costat del lloc on es conservaven, segons una antiga tradició, les fustes del pessebre.

Les *Fonts Franciscanes* narren detalladament el que va succeir a Greccio. Quinze dies abans del Nadal, Francesc va cridar un home del lloc, anomenat Joan, i li va demanar que l'ajudés a complir un desig: «Desitjo celebrar la memòria del Nen que va néixer a Betlem i vull contemplar d'alguna manera amb els meus ulls el que va sofrir en la seva invalidesa de nen, com va ser reclinat en el pessebre i com va ser col·locat sobre el fenc entre el bou i l'ase»¹. Tan aviat com ho va sentir, aquest home bo i fidel ràpidament va anar a preparar en el lloc assenyalat el que el sant li havia indicat. El 25 de desembre, van arribar a Greccio molts frares de diferents llocs, com també homes i dones de les granges de la comarca, portant flors i torxes per a il·luminar aquella nit santa. Quan va arribar Francesc, va trobar el pessebre amb el fenc, el bou i l'ase. Les persones que van arribar-hi en veure l'escena del Nadal van mostrar una alegria indescriptible, com mai abans no havien experimentat. Després el sacerdot, davant del Naixement, va celebrar solemnement l'Eucaristia, mostrant el vincle entre l'encarnació del Fill de Déu i l'Eucaristia. En aquella

1 Tomás de Celano, *Vida Primera*, 84: *Fonts franciscanes (FF)*, n. 468.

ocasió, a Greccio, no hi havia figures: el pessebre va ser realitzat i viscut per tots els presents².

Així neix la nostra tradició: tots al voltant de la cova i plens d'alegria, sense cap distància entre l'esdeveniment que s'acompleix i els qui participen en el misteri.

El primer biògraf de sant Francesc, Tomás de Celano, recorda que aquella nit es va afegir a l'escena senzilla i commovedora el do d'una visió meravellosa: un dels presents va veure posat al llit en el pessebre el mateix Nen Jesús. D'aquell pessebre del Nadal de 1223, «tots van tornar a les seves cases plens d'alegria»³.

3.- Sant Francesc va realitzar una gran obra d'evangelització amb la simplicitat d'aquell signe. El seu ensenyament ha penetrat en els cors dels cristians i roman fins als nostres dies com una manera genuïna de representar amb senzillesa la bellesa de la nostra fe. D'altra banda, el mateix lloc on es va realitzar el primer pessebre expressa i evoca aquests sentiments. Greccio s'ha convertit en un refugi per a l'ànima que s'amaga en la roca per a deixar-se embolcallar en el silenci.

Per què el pessebre suscita tanta sorpresa i ens commou? En primer lloc, perquè manifesta la tendresa de Déu. Ell, el Creador de l'univers, s'abaixa a la nostra petitesa. El do de la vida, sempre misteriós per a nosaltres, ens captiva encara més veient que Aquell que va néixer de Maria és la font i la protecció de cada vida. En Jesús, el Pare ens ha donat un germà que ve a buscar-nos quan estem desorientats i perdem el rumb; un amic fidel que sempre és a prop nostre; ens ha donat el seu Fill que ens perdona i ens aixeca del pecat.

La preparació del pessebre a les nostres cases ens ajuda a reviuir la història que va succeir a Betlem. Naturalment, els evangelis són sempre la font que permet conèixer i meditar aquell esdeveniment; no obstant, la seva representació en el pessebre ens ajuda a imaginar les escenes, estimula els afectes, convida a sentir-nos implicats en la història de la salvació, contemporanis de l'esdeveniment que es fa viu i actual en els més diversos contextos històrics i culturals.

D'una manera particular, el pessebre és des del seu origen franciscà una invitació a “sentir”, a “tocar” la pobresa que el Fill de Déu va triar per a si mateix en la seva encarnació. I així, és implícitament

2 Cf. *ibíd.*, 85: FF, n. 469.

3 *Ibíd.*, 86: FF, n. 470.

una crida a seguir-lo en el camí de la humilitat, de la pobresa, de l'anorreament, que des de la cova de Betlem condueix fins a la Creu. És una crida a trobar-lo i servir-lo amb misericòrdia en els germans i germanes més necessitats (cf. Mt 25,31-46).

4.- M'agradaria ara repassar els diversos signes del pessebre per a comprendre el significat que comporten. En primer lloc, representem el context del cel estrellat en la foscor i el silenci de la nit. Ho fem així, no sols per fidelitat als relats evangèlics, sinó també pel significat que té. Pensem en quantes vegades la nit embolcalla les nostres vides. Doncs bé, fins i tot en aquests instants, Déu no ens deixa sols, sinó que es fa present per a respondre a les preguntes decisives sobre el sentit de la nostra existència: qui soc jo? D'on vinc? Per què vaig néixer en aquest moment? Per què estimo? Per què sofreixo? Per què moriré? Per a respondre aquestes preguntes, Déu es va fer home. La seva proximitat porta llum on hi ha foscor i il·lumina els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort (cf. Lc 1,79).

Mereixen també algun esment els paisatges que formen part del pessebre i que sovint representen les ruïnes de cases i palaus antics, que en alguns casos substitueixen la cova de Betlem i es converteixen en l'estada de la Sagrada Família. Aquestes ruïnes semblen estar inspirades en la Llegendà Àuria del dominic Jacopo da Varazze (segle XIII), on es narra una creença pagana segons la qual el temple de la Pau a Roma s'esfondraria quan una Verge donés a llum un fill. Aquestes ruïnes són sobretot el signe visible de la humanitat caiguda, de tot el que està en ruïnes, que està corromput i deprimat. Aquest escenari diu que Jesús és la novetat enmig d'un món vell, i que ha vingut a sanar i reconstruir, a retornar a la nostra vida i al món la seva esplendor original.

5.- Quina emoció hauria d'acompanyar-nos mentre col·loquem en el pessebre les muntanyes, els rierols, les ovelles i els pastors! D'aquesta manera recordem, tal com havien anunciat els profetes, que tota la creació participa de la festa de la vinguda del Messies. Els àngels i l'estrella són el senyal que també nosaltres estem cridats a posar-nos en camí per a arribar a la cova i adorar el Senyor.

«Arribem-nos a Betlem a veure això que ha passat i que el Senyor ens ha fet saber». (Lc 2,15), diuen els pastors després de l'anunci fet pels àngels. És un ensenyament molt bell que es mostra en la senzillesa de la descripció. A diferència de tanta gent que pretén fer

altres mil coses, els pastors es converteixen en els primers testimonis de l'essencial, és a dir, de la salvació que se'ls ofereix. Són els més humils i els més pobres els qui saben acollir l'esdeveniment de l'encarnació. A Déu que ve a la nostra trobada en el Nen Jesús, els pastors responen posant-se en camí cap a Ell, per a una trobada d'amor i d'agradable sorpresa. Aquesta trobada entre Déu i els seus fills, gràcies a Jesús, és el que dona vida precisament a la nostra religió i constitueix la seva singular bellesa, i resplendeix d'una manera particular en el pessebre.

6.- Tenim el costum de posar en els nostres pessebres moltes figures simbòliques, sobretot, les de captaires i de gent que no coneixen una altra abundància que la del cor. Ells també són a prop del Nen Jesús per dret propi, sense que ningú pugui foragitar-los o allunyar-los d'un bressol tan improvisat que els pobres al seu voltant no desentonin en absolut. De fet, els pobres són els privilegiats d'aquest misteri i, sovint, aquells que són més capaços de reconèixer la presència de Déu enmig nostre.

Els pobres i els senzills en el Naixement recorden que Déu es fa home per a aquells que més senten la necessitat del seu amor i demanen la seva proximitat. Jesús, «mans i humil de cor» (Mt 11,29), va néixer pobre, va portar una vida senzilla per a ensenyar-nos a comprendre l'essencial i a viure d'això. Des del pessebre emergeix clarament el missatge que no podem deixar-nos enganyar per la riquesa i per tantes propostes efímeres de felicitat. El palau d'Herodes és al fons, tancat, sord a l'anunci d'alegria. En néixer en el pessebre, Déu mateix inicia l'única revolució veritable que dona esperança i dignitat als desheretats, als marginats: la revolució de l'amor, la revolució de la tendresa. Des del pessebre, Jesús proclama, amb humil poder, la crida a compartir amb els últims el camí cap a un món més humà i frater, on ningú no en sigui exclòs ni marginat.

Amb freqüència als infants –però també als adults!– els encanta afegir altres figures al pessebre que semblen no tenir cap relació amb els relats evangèlics. I, no obstant això, aquesta imaginació pretén expressar que en aquest nou món inaugurat per Jesús hi ha espai per a tot el que és humà i per a tota criatura. Del pastor al ferrer, del forner als músics, de les dones que porten gerres d'aigua als nens que juguen..., tot això representa la santedat quotidiana, l'alegria de fer de manera extraordinària les coses de cada dia, quan Jesús compareix amb nosaltres la seva vida divina.

7.- A poc a poc, el pessebre ens porta a la cova, on trobem les figures de Maria i de Josep. Maria és una mare que contempla el seu fill i el mostra a tots els qui venen a visitar-lo. La seva imatge fa pensar en el gran misteri que ha embolcallat a aquesta jove quan Déu ha trucat a la porta del seu cor immaculat. Davant l'anunci de l'àngel, que li demanava que fos la mare de Déu, Maria va respondre amb obediència plena i total. Les seves paraules: «Heus aquí l'esclava del Senyor; faci's en mi segons la teva paraula» (Lc 1,38), són per a tots nosaltres el testimoniatge de l'abandó en la fe a la voluntat de Déu. Amb aquell "sí", Maria es convertia en la mare del Fill de Déu sense perdre la seva virginitat, sinó que consagrant-la gràcies a Ell. Veiem en ella la Mare de Déu que no té el seu Fill només per a ella mateixa, sinó que demana a tots que obeeixin la seva paraula i la posin en pràctica (cf. Jn 2,5).

Al costat de Maria, en una actitud de protecció del Nen i de la seva mare, hi ha sant Josep. En general, es representa amb el bastó a la mà i, a vegades, també sostenint un llum. Sant Josep juga un paper molt important en la vida de Jesús i de Maria. Ell és el custodi que mai no es cansa de protegir la seva família. Quan Déu li va advertir de l'amenaça d'Herodes, no va dubtar a posar-se en camí i emigrar a Egipte (cf. Mt 2,13-15). I una vegada passat el perill, va portar la família de tornada a Natzaret, on va ser el primer educador de Jesús nen i adolescent. Josep portava en el seu cor el gran misteri que embolcallava a Jesús i Maria la seva esposa, i com a home just va confiar sempre en la voluntat de Déu i la va posar en pràctica.

8.- El cor del pessebre comença a bategar quan, per Nadal, col·loquem la imatge del Nen Jesús. Déu es presenta així, en un nen, per a ser rebut als nostres braços. En la feblesa i en la fragilitat amaga el seu poder que tot ho crea i transforma. Sembla impossible, però és així: en Jesús, Déu ha estat un nen i en aquesta condició ha volgut revelar la grandesa del seu amor, que es manifesta en el somriure i en allargar les seves mans cap a tothom.

El naixement d'un nen suscita alegria i sorpresa, perquè ens posa davant el gran misteri de la vida. Veient brillar els ulls dels joves esposos davant el seu fill nounat, entenem els sentiments de Maria i Josep que, mirant el nen Jesús, percebien la presència de Déu en les seves vides.

«La Vida s'ha manifestat»(1Jn 1,2); així l'apòstol Joan resumeix el misteri de l'encarnació. El pessebre ens fa veure, ens fa tocar

aquest esdeveniment únic i extraordinari que ha canviat el curs de la història, i a partir del qual també s'ordena la numeració dels anys, abans i després del naixement de Crist.

La manera d'actuar de Déu gairebé atordeix, perquè sembla impossible que Ell renunciï a la seva glòria per a fer-se home com nosaltres. Quina sorpresa veure Déu que assumeix els nostres propis comportaments: dorm, pren la llet de la seva mare, plora i juga com tots els nens. Com sempre, Déu desconcerta, és imprevisible, contínuament va més enllà dels nostres esquemes. Així, doncs, el pessebre, mentre ens mostra Déu tal com ha vingut al món, ens convida a pensar en la nostra vida empeltada en la de Déu; ens convida a ser deixebles seus si volem aconseguir el sentit últim de la vida.

9.- Quan s'acosta la festa de l'Epifania, es col·loquen en el Naixement les tres figures dels Reis Mags. Observant l'estrella, aquells savis i rics senyors d'Orient s'havien posat en camí cap a Betlem per a conèixer Jesús i oferir-li dons: or, encens i mirra. També aquests regals tenen un significat al·legòric: l'or honra la reialesa de Jesús; l'encens, la seva divinitat; la mirra, la seva santa humanitat que coneixerà la mort i la sepultura.

Contemplant aquesta escena en el pessebre, estem cridats a reflexionar sobre la responsabilitat que cada cristià té de ser evangelitzador. Cadascun de nosaltres es fa portador de la Bona Notícia amb aquells que troba, testimoniant amb accions concretes de misericòrdia l'alegria d'haver trobat Jesús i el seu amor.

Els Mags ensenyen que es pot començar des de molt lluny per arribar a Crist. Són homes rics, savis estrangers, assedegats de l'infinit, que parteixen per a un llarg i perillós viatge que els porta fins a Betlem (cf. Mt 2,1-12). Una gran alegria els envaeix davant el Nen Rei. No es deixen escandalitzar per la pobresa de l'ambient; no dubten a posar-se de genolls i adorar-lo. Davant Ell comprenen que Déu, igual que regula amb sobirana saviesa el curs de les estrelles, guia el curs de la història, derrocant els poderosos i exaltant els humils. I certament, arribats al seu país, hauran comptat aquesta trobada sorprenent amb el Messies, inaugurant el viatge de l'Evangeli entre els no jueus.

10.- Davant del pessebre, la ment espontàniament va a quan érem infants i esperàvem amb impaciència el temps per a començar a construir-lo. Aquests records ens porten a prendre novament

consciència del gran do que se'ns ha donat en transmetre'ns la fe; i al mateix temps ens fan sentir el deure i l'alegria de transmetre als fills i als nets la mateixa experiència. No és important com es prepara el pessebre, pot ser sempre igual o modificar-se cada any; el que compta és que aquest parli a la nostra vida. En qualsevol lloc i de qualsevol manera, el pessebre parla de l'amor de Déu, el Déu que s'ha fet nen per a dir-nos com és a prop de tot ésser humà, sigui quina sigui la seva condició.

Benvolguts germans i germanes: el pessebre forma part del dolç i exigent procés de transmissió de la fe. Començant des de la infància i després en cada etapa de la vida, ens educa a contemplar Jesús, a sentir l'amor de Déu per nosaltres, a sentir i creure que Déu és amb nosaltres i que nosaltres estem amb Ell, tots fills i germans gràcies a aquell Nen Fill de Déu i de la Mare de Déu. I a sentir que en això hi ha la felicitat. Que a l'escola de sant Francesc obrim el cor a aquesta gràcia senzilla, deixem que de la sorpresa neixi una oració humil: el nostre "gràcies" a Déu, que ho ha volgut compartir tot amb nosaltres per a no deixar-nos mai sols.

Donat a Greccio, en el Santuari del Pessebre, 1 de desembre de 2019.

FRANCESC

Conferència Episcopal Espanyola

Presentación del documento «Sembradores de esperanza. Acoger, proteger y acompañar en la etapa final de esta vida»

El presidente de la Subcomisión Episcopal para la Familia y Defensa de la Vida y obispo de Bilbao, Mons. Mario Iceta, presentó el miércoles 4 de diciembre de 2019 el documento “Sembradores de esperanza. Acoger, proteger y acompañar en la etapa final de esta vida”.

Le han acompañado en la rueda de prensa el médico Jacinto Bátiz y la enfermera Encarnación Isabel Pérez. Ha ofrecido su testimonio, como enfermo de paliativos, Ángel Pérez.¹

- Introducción
- El debate social sobre la eutanasia, el suicidio asistido y la muerte digna
- Ética del cuidado de los enfermos: dignidad, salud, enfermedad
- La medicina paliativa ante la enfermedad terminal
- La ilicitud de la obstinación terapéutica
- La eutanasia y el suicidio asistido son éticamente inaceptables
- VI.Propuestas para fomentar una cultura del respeto a la dignidad humana
- La experiencia de fe y la propuesta cristiana
- Epílogo

¹ El documento tiene una introducción, siete capítulos y un epílogo. Por razones de brevedad ofrecemos sólo la Introducción. Se puede ver el documento entero en la página Web de la Conferencia Episcopal Española.

INTRODUCCIÓN

«Quítate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado» (*Ex* 3, 5), dijo Dios a Moisés ante el fenómeno de la zarza que ardía sin consumirse a los pies del monte Horeb. Si entrar en la vida de una persona constituye siempre caminar en terreno sagrado, con mayor razón cuando esta vida se encuentra afectada por la enfermedad o ante el trance supremo de la muerte. Ante el debate que últimamente se ha reavivado acerca de la vida humana, la eutanasia y el suicidio asistido, queremos proponer en este documento una mirada esperanzada sobre estos momentos que clausuran nuestra etapa vital en la tierra.

Con este documento pretendemos ayudar con sencillez a buscar el sentido del sufrimiento, acompañar y reconfortar al enfermo en la etapa última de su vida terrenal, llenar de esperanza el momento de la muerte, acoger y sostener a su familia y seres queridos e iluminar la tarea de los profesionales de la salud. El Señor ha venido para que tengamos vida en abundancia (*cfr. Jn* 10, 10) y en Él hemos sido llamados a ser sembradores de esperanza, misioneros del Evangelio de la vida y promotores de la cultura de la vida y de la civilización del amor.

La alegría del Evangelio debe alcanzar a todos, de modo particular a quienes viven en el sufrimiento y la postración. Queremos reconocer y agradecer a quienes dedican tiempo y esfuerzo a transmitir esta alegría y esperanza del Evangelio a los enfermos y sus familiares. De modo particular queremos mostrar nuestra gratitud a los equipos de pastoral de la salud en los diversos ámbitos, a los capellanes, personas idóneas, profesionales y voluntariado en hospitales, residencias e instituciones, a las congregaciones que tienen como carisma propio el cuidado de los enfermos y ancianos.

Quien sufre y se encuentra ante el final de esta vida necesita ser acompañado, protegido y ayudado a responder a las cuestiones fundamentales de la existencia, abordar con esperanza su situación, recibir los cuidados con competencia técnica y calidad humana, ser acompañado por su familia y seres queridos y recibir consuelo espiritual y la ayuda de Dios, fuente de amor y misericordia. El suicidio asistido y la eutanasia, que consiste en la acción u omisión que por su naturaleza e intencionadamente causa la muerte con el fin de eliminar cualquier dolor, no aportan soluciones a la persona que sufre.

La Tradición de la Iglesia y su Magisterio han sido constantes en señalar la dignidad y sacralidad de toda vida humana, así como la ilicitud de la eutanasia y el suicidio asistido. En la Iglesia se ofrecen variados caminos y formas de acompañar a los enfermos y a quienes sufren, plasmándose en muchos carismas que han suscitado múltiples instituciones y congregaciones dedicadas a su cuidado, además de la respuesta generosa de los fieles que hacen suyas las palabras de Jesús: «Estuve enfermo y me visitasteis» (*Mt 25, 36*) y ejercen la caridad a ejemplo del buen samaritano (cfr. *Lc 10, 25-37*).

El texto que presentamos pretende ser pedagógico y de fácil lectura para todos. Por eso, hemos evitado cargarlo de referencias y notas al pie. A quien desee profundizar en el Magisterio de la Iglesia que trata sobre estos asuntos, le remitimos principalmente a los siguientes documentos: Pío XII, Discurso sobre las implicaciones morales y religiosas de la analgesia, 1957; san Juan Pablo II, Carta Apostólica *Salvifici doloris* sobre el sentido cristiano del sufrimiento humano, 1984; Encíclica *Veritatis splendor*, 1993; Encíclica *Evangelium vitae*, 1995; Benedicto XVI, Encíclica *Spe salvi*, 2007; Francisco, Discurso a los participantes en la Asamblea plenaria de la Congregación para la Doctrina de la Fe, 2018; Audiencia a la Federación italiana de los colegios de médicos cirujanos y odontólogos, 2019; Congregación para la Doctrina de la fe, Declaración sobre la eutanasia, *Iura et bona*, 1980; Respuesta a algunas preguntas de la Conferencia Episcopal Estadounidense sobre la alimentación y la hidratación artificiales, 2007; Consejo Pontificio para los agentes sanitarios: Cuidados paliativos, situación actual, diversos planteamientos aportados por la fe y la religión ¿qué hacer?, 2004; Nueva Carta a los Agentes Sanitarios, 2017; Catecismo de la Iglesia católica, nn. 2276-2283; CCXX Comisión Permanente de la Conferencia Episcopal Española, Declaración con motivo del proyecto de ley reguladora de los derechos de la persona ante el proceso final de la vida, 2011.

El 28 de octubre de 2019 se publicaba la *Declaración conjunta de las religiones monoteístas abrahámicas sobre las cuestiones del final de la vida*. En ella se afirma que «el cuidado de los moribundos representa, por una parte, una forma de asumir con responsabilidad el don divino de la vida cuando ya no es posible tratamiento alguno y, por otra, nuestra responsabilidad humana y ética con la persona que (a menudo) sufre ante la muerte inminente. El cuidado holístico y respetuoso de la persona debe reconocer como un objetivo funda-

mental la dimensión específicamente humana, espiritual y religiosa de la muerte. Este enfoque de la muerte requiere compasión, empatía y profesionalidad por parte de todas las personas involucradas en el cuidado del paciente moribundo, especialmente de los trabajadores de la salud responsables del bienestar psicosocial y emocional del paciente».

El Papa Francisco, en su audiencia a la Federación italiana de los colegios de médicos cirujanos y odontólogos el pasado septiembre de 2019, afirmaba que «es importante que el médico no pierda de vista la singularidad de cada paciente, con su dignidad y su fragilidad. Un hombre o una mujer que debe acompañarse con conciencia, inteligencia y corazón, especialmente en las situaciones más graves. Con esta actitud se puede y se debe rechazar la tentación —inducida también por cambios legislativos— de utilizar la medicina para apoyar una posible voluntad de morir del paciente, proporcionando ayuda al suicidio o causando directamente su muerte por eutanasia. Son formas apresuradas de tratar opciones que no son, como podría parecer, una expresión de la libertad de la persona, cuando incluyen el descarte del enfermo como una posibilidad, o la falsa compasión frente a la petición de que se le ayude a anticipar la muerte. “No existe el derecho de disponer arbitrariamente de la propia vida, por lo que ningún médico puede convertirse en tutor ejecutivo de un derecho inexistente”».

La Asociación Médica Mundial (AMM), que representa a las organizaciones médicas colegiales de todo el mundo, afirmaba en su resolución adoptada en octubre de 2019 en su septuagésima asamblea general: «La AMM se opone firmemente a la eutanasia y al suicidio con ayuda médica. Para fines de esta declaración, la eutanasia se define como el médico que administra deliberadamente una sustancia letal o que realiza una intervención para causar la muerte de un paciente con capacidad de decisión por petición voluntaria de este. El suicidio con ayuda médica se refiere a los casos en que, por petición voluntaria de un paciente con capacidad de decisión, el médico permite deliberadamente que un paciente ponga fin a su vida al prescribir o proporcionar sustancias médicas cuya finalidad es causar la muerte. Ningún médico debe ser obligado a participar en eutanasia o suicidio con ayuda médica, ni tampoco debe ser obligado a derivar un paciente con este objetivo».

Nos ha parecido oportuno mantener el formato de preguntas y respuestas que ayuden a una mejor comprensión, como ya se hizo en

el documento «La eutanasia. Cien cuestiones y respuestas sobre la defensa de la vida humana y la actitud de los católicos» que el Comité Episcopal para la Defensa de la Vida de la Conferencia Episcopal Española publicó en 1992. Hemos evitado el lenguaje técnico para la mejor comprensión de quienes carecen de conocimientos especializados, sin renunciar por ello a la profundidad y rigor de pensamiento. El modo de tratar a las personas en situación de vulnerabilidad, el modo de acoger y sostener a los debilitados, ancianos y enfermos, la manera de abordar los momentos últimos de nuestra vida terrenal cualifican la calidad ética de la sociedad. La Iglesia, servidora de la humanidad, quiere ofrecer la luz pascual de Cristo muerto y resucitado, capaz de iluminar y llenar de amor, misericordia y esperanza las situaciones más complejas y en muchas ocasiones dolorosas de la existencia humana.

Hemos optado por abordar la cuestión, en primer lugar, desde una perspectiva que parte de la condición humana, para, en segundo lugar, abrir esta cuestión a la espléndida luminosidad que nos comunica el Señor Jesús, que ha vencido la muerte y nos ha donado el Espíritu Santo para conocer el sentido y plenitud de nuestra vocación en Él. Somos conscientes de que este planteamiento tiene sus límites. Pero lo hacemos así para resaltar que las cuestiones suscitadas ante el final de esta vida, el drama de la eutanasia y el suicidio asistido son asuntos profundamente humanos, que afectan a la dignidad y no se reducen únicamente a una cuestión religiosa o para las personas que profesan la fe cristiana (cf. *Evangelium Vitae* 64). Agradecemos a quienes nos han ayudado a elaborar este texto. Encomendamos a la protección materna de la Virgen María, Salud de los enfermos y Auxilio de los cristianos, a los enfermos, sus familiares y amigos, a los profesionales de la salud, voluntarios y tantas personas que colaboran en la pastoral de la salud y de la familia, y a todos los que sufren en su cuerpo o en su espíritu.

**El 'nou' decret d'admissió d'alumnes.
La dificultat de parlar del que no existeix,
però la necessitat de fer-ho palès**

Ho hem afirmat moltes vegades, però no ens cansarem d'afirmar-ho tantes altres com calgui: els centres privats concertats no tenen un caràcter secundari o accessori en relació als centres públics, ni hi són per arribar allà on no arriben aquests últims; és a dir, per suplir les mancances de l'ensenyament públic. En la programació de la xarxa de centres regeix l'harmonització per garantir el dret de tots a l'educació i els drets individuals d'alumnes, pares i mares, de manera que aquesta programació s'ha de fer tenint en compte l'oferta existent de centres públics i privats concertats i la demanda social. En base a aquests principis, es regula el règim de concerts per als anys de durada de l'ensenyament gratuït.

Per tant, la conducta de l'Administració a propòsit dels concerts no pot estar dirigida per decisions de caràcter polític, sinó que s'ha de basar en el dret fonamental dels nois i noies a rebre l'ensenyament bàsic obligatori de forma gratuïta i d'acord a la llibertat de creació de centres docents reconeguda constitucionalment. Cal subratllar que l'opció religiosa és bàsica quan es tracta d'educació i, per tant, l'Administració no pot pretendre que aquesta expectativa dels pares i mares pugui cobrir-se de qualsevol manera. A més, per fer possible un ensenyament obligatori i gratuït és imprescindible el finançament –en les mateixes condicions– per part de les administracions educatives del Servei d'Educació de Catalunya.

En aquests moments, som testimonis d'actuacions de diferents agents educatius que donen a entendre que existeix un 'nou' decret d'admissió d'alumnes que ja és d'aplicació. Davant d'aquestes situacions, hem d'actuar amb molta cautela i contundència. Una norma no és eficaç fins que no es publica al Diari Oficial, i mai abans d'haver complert el règim d'elaboració i aprovació. La primera condició no s'ha produït. I, de la segona, només sabem per la premsa una previsió del Govern d'aprovar un nou decret d'admissió.

Sigui com sigui, qualsevol actuació que pugui dur a terme l'Administració de forma verbal ha de tenir necessàriament una constància escrita, sobretot si ens 'obliga' a una determinada conducta.

L'Administració no es relaciona amb nosaltres a través de trucades telefòniques, remeses de fotocòpies de circulars o comunicacions verbals en trobades. La bona fe en la relació no impedeix que existeixi una fluïdesa en la relació, també diàleg i contrast d'idees o opinions, però quan l'Administració actua no ho fa comunicant verbalment una decisió o obligant-nos per telèfon a realitzar una determinada acció. Ens ho ha de dir per escrit i amb els formalismes que la norma preveu.

Apel·lem, doncs, a la prudència dels agents que han de vetllar pel compliment, en els centres docents i en els serveis educatius, de la normativa reguladora i assessorar, orientar i informar els sectors de la comunitat escolar en l'exercici dels seus drets i en el compliment de les seves obligacions. I també fem una crida a la saviesa i serenor dels membres de la nostra comunitat educativa, conscients d'estar immersos en una batalla ideològica en defensa de la llibertat d'ensenyament.

Font: Fundació Escola Cristiana de Catalunya

Noticiari i comunicats

Cartas comendaticias del nuevo Nuncio Apostólico, al Presidente de la CEE

El nuncio de Su Santidad en España, Mons. Bernardito C. Auza ha entregado sus cartas comendaticias al presidente de la Conferencia Episcopal Española, Card. Ricardo Blázquez. En su visita a la sede de la Conferencia Episcopal, de carácter protocolario, Mons. Bernardito Auza ha tenido oportunidad de conocer la capilla de la Sucesión Apostólica y el salón de la Plenaria en la que se reúnen los obispos españoles. En el encuentro han participado también Mons. Michael Crotty y Mons. Gian Luca Perici, consejeros de la Nunciatura, y Mons. Luis Argüello, secretario general de la Conferencia Episcopal junto a D. Carlos López, vicesecretario para asuntos generales.

Necrològiques

Sr. Miguel Sesé Tolosa

5-12-2019

El día 5 de diciembre de 2019 en la ciudad de Vinaròs (Castellón) falleció cristianamente, a los 95 años, el Sr. Miguel Sesé Tolosa, padre del Rvdo. Antonio Sesé Esparducer, pbro. de nuestra diócesis de Tortosa.

D. Miguel Sesé había nacido en la población oscense de Campo y estaba casado con Pilar Esparducer Caballer, natural de Vinaròs, En esta ciudad se estableció el matrimonio durante los últimos 46 años. Junto a Antonio, el hijo menor del matrimonio, recordamos a sus cuatro hermanos, Pilar, Miguel, Marisa y Joaquín, así como a sus numerosos nietos y biznietos.

La Misa exequial se celebró en la mañana del sábado, 7 de diciembre, en el templo parroquial de *Ntra. Sra. de la Asunción*, de Vinaròs, Fue una celebración presidida por el Sr. Obispo de la Diócesis, Mons. Enrique Benavent Vidal. Concelebró el hijo sacerdote del difunto, acompañado por el Rector, clero parroquial y arciprestal, más otros sacerdotes diocesanos... unos 30 en total. Así mismo muchos fieles amigos acompañaron a la familia.

Las palabras del prelado en su homilía, así como las últimas, de despedida, a cargo del Sacerdote fueron testimonio vivo de la fe en la resurrección y de acción de gracias a Dios por la larga vida del Sr. Miguel. Descanse en paz

M.I. Domingo Escuder Giner. Pvre.

29-12-2019

A primeras horas del matí de dia 29 de desembre de 2019, moria a *l'Hospital de la Santa Creu*, de Jesús-Tortosa, el M.I. Domingo Escuder Giner, Rector emèrit de la parròquia *Sant Antoni de Pàdua*, de Roquetes i Canonge del Capítol de la Santa Església Catedral Basílica, de Tortosa. Era el final d'una malaltia greu amb la que va conviure els dos darrers anys. En tenia 78.

Mn. Domingo havia nascut a Cinctorres, població de la comarca dels Ports, al nord de la província de Castelló, diòcesi de Tortosa, que –com altres pobles de la mateixa comarca– ha estat rica en vocacions al ministeri sacerdotal. Era l'únic fill del matrimoni de Tomás Escuder Deusdat i Maria Giner Artola. Desgraciadament, el seu pare morí aviat i María, la seva mare, es dedicà en cos i ànima a l'atenció i educació del seu fill.

La bona educació religiosa que rebé en la seva infantesa es concretà en l'ingrés al Seminari Diocesà; el més d'agost de l'any 1953, féu el curset preparatori, i el mes d'octubre el de l'inici dels estudis reglats: primer d'Humanitats i, després, de Filosofia i Teologia, Va ser ordenat prevere el 27 de juny de 1965 pel bisbe Mons. Manuel Moll i Salord. De la gran formació que va anar adquirint progressivament, donen constància els seus estudis posteriors: Llicenciat en Filosofia en la Universitat de València (1975), Llicenciat en Filologia Catalana en la Universitat de Barcelona (1980), Diplomant en Teologia Espiritual en el "Teresianum" de Roma (1990) i Llicenciat en Teologia en la Facultat de Teologia de Catalunya (1992) Era estudiós destacat de Santa Teresa de Jesús i del Beat Ramon Llull

El seu ministeri pastoral l'exercí, com a Vicari, a les parròquies de *l'Assumpció*, d'Amposta (1965-1973) i *l'Assumpció*, de Morella (1973-1975). Com a Rector, ho va fer en les parròquies del *Sagrat Cor de Jesús*, del Raval de Cristo (1975-1994) de la *Divina Pastora*, de Vinallop (1989-1992) i de *Sant Antoni de Pàdua*, de Roquetes ((2000-2019)

Altres serveis, no parroquials van ser el de Professor en el *Col·legi Diocesà de la Immaculada*, després *Sagrada Família*, així com el de Rector i Professor del *Seminari Diocesà* i de *l'Institut de Ciències Religioses a Distància*. Fou Delegat Diocesà del Clergat, Membre del Consell del Presbiteri i Consiliari del Moviment d'adults. El bisbe Mons. Javier Salinas el nomenà Canonge del Capítol Catedral (15-11-2010) i, en la presa de possessió, Prefecte Capitular de Pastoral (31-03-2011)

La Missa exequial es va celebrar, en primer lloc, a la parròquia de Roquetes el mateix dia de la mort a les 17:00 h. El temple estava ple a vessar. Presidí el Sr. Bisbe de la diòcesi, Mons Enrique Benavent Vidal. Concelebraren el Sr. Rector i el Vicari de la parròquia, Revs. Miguel Gasulla i Jesús Cid, respectivament, i, també, el Sr. Vicari General, els capellans fills de la parròquia i el Rev. Antonio Borràs Giner, cosí germà del difunt. El nombre total de concelebrants era

d'uns 40. També el Sr. Alcalde i regidors, així com fidels de les altres parròquies i molts coneguts i amics es feren presents.

Tant el Sr. Bisbe, en l'homilia, com Mn. Antonio Borrás, al final de la celebració, al·ludiren a la fe i l'enteresa de Mn. Domingo Escuder, en viure amb molta pau la greu malaltia; tenia consciència clara de què el seu final era proper. Per això ho havia preparat tot, i havia escrit en el recordatori el text de sant Pau: "*He lluitat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe*" (2 Tim 4, 7)

Gran devot de la Mare de Déu, venerava la imatge de la *Verge de Gràcia*, com a bon fill de Cinctorres, i fomentà la devoció a la Immaculada en la imatge de Roquetes, a qui dedicà els seus últims quatre llibres... el darrer encara incomplet. Ho feia a través de la Congregació Mariana, que, l'any 2009, celebrà el seu primer centenari. Ell era l'ànima de la Congregació. En el recordatori escrigué aquesta súplica a la Immaculada: "*I en l'adéu a aquesta terra, congregueu-nos, Mare Nostra, a la vostra llar del cel*"

En segon lloc, la Missa exequial es celebrà al seu poble natal, Cinctorres. Al grandíols temple parroquial s'aplegà molta gent del poble, de la comarca, de l'arxiprestat i també de Roquetes, de la Congregació de Germanes de la Consolació i d'altres llocs. L'Eucaristia de comiat la presidí el Sr. Vicari General de la Diòcesi, Il·lm. José Luis Arín, qui en l'homilia, parlant del tarannà de Mn. Domingo, consistent en un conjunt de saviesa-consell-humilitat, recordà allò de "Quant més se sap, més resta per saber". Van concelebrar els Srs. Rectors de les parròquies dels Ports –Mn. José Àngel Pitarch i Mn. Gerard Reverté– i uns 25 preveres diocesans i de la diòcesi germana de Sogorb-Castelló. De nou, Mn. Antonio Borrás, dirigint-se als fidels, recordà la senzillesa en què va viure Mn. Domingo, podent aspirar, per la seva preparació, a metes molt altes, i donà les gràcies a tots els assistents, especialment als qui el van acompanyar en els darrers dies de la seva malaltia.

Tant de bo que rebin el consol de Déu tots els qui l'estimaven de debò, com la Sra. María Cinta Caballé Vilanova que va cuidar Mn. Domingo més de 14 anys; les Germanes de la Consolació que tant el volien, agraïdes pel seu servei espiritual; els nombrosos amics i deixebles; la ciutat de Roquetes; el poble de Cinctorres i els presents en les dos celebracions exequials.

Creguem en la promesa del Senyor: "*Jo el ressuscitaré al darrer dia*". Mentrestant, les seves despulles restaran al Cementiri de Cinctorres, acompanyant els seus pares, Tomás i Maria.

Sumari

BISBAT

Sr. Bisbe

DECRET: Modificació dels estatuts de l' Acció Catòlica General	631
HOMILIES:	
- Homilia del Sr. Bisbe, en la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu .	632
- Homilia del Sr. Bisbe en la festa de la Sagrada Família.....	635
PARAULES DE VIDA: Advent: Un nou començament	638
La Immaculada Concepció de la Mare de Déu.....	640
Els signes del Regne	641
Nadal: La humilitat de Déu i la grandesa de l'home	642
La Santa Família de Natzaret.....	644
Adviento: Un nuevo comienzo	645
La Immaculada Concepción de la Virgen María	646
Los signos del Reino.....	648
Navidad: La humildad de Dios y la grandeza del hombre.....	649
La Santa Familia de Nazaret.....	650
Carta del Sr. Bisbe a les parròquies dels Ports. <i>El futur parroquial</i>	652
Activitats de D. Enrique Benavent Vidal, bisbe de Tortosa. <i>desembre 2019</i>	653

Vicaria Judicial

Publicació de sentències del Tribunal Eclesiàstic, del bisbat de Tortosa, corresponents a l'any 2019	656
---	-----

Secretaria General

Estatuts de la Asociación Pública de Fieles "Acción Católica General". Diócesis de Tortosa, 9 de diciembre de 2019	658
Nomenament i cessament	674

Crònica diocesana

Celebració de la festa de la Immaculada Concepció, a la Catedral	674
Tridu de la Immaculada al temple de la Puríssima, de Tortosa.....	675
Recull de notícies publicades al setmanari "Vida diocesana". Desembre 2019	676

SANTA SEU

Sant Pare

Carta Apostòlica <i>Admirabile signum</i> del Sant Pare Francesc sobre el significat i el valor del pessebre.....	680
--	-----

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Presentación del documento «Sembradores de esperanza. Acoger, proteger y acompañar en la etapa final de esta vida»	688
---	-----

TARRACONENSE

El 'nou' decret d'admissió d'alumnes. La dificultat de parlar del que no existeix, però la necessitat de fer-ho palès. *Font: Fundació Escola Cristiana de Catalunya*..... 693

NOTICIARI I COMUNICATS

Cartas comendaticias del nuevo Nuncio Apostólico, al Presidente de la CEE 695

NECROLÒGICA

Sr. Miguel Sesé Tolosa, 5-12-2019 696

M.I. Domingo Escuder Giner, 29-12-2019 696

INDEX GENERAL 701

Índex general 2019

BISBAT

Sr. Bisbe: Mons. Enrique Benavent Vidal

Decrets.

Decret d'erecció de la Frater i ratificació dels seus Estatuts.....	123
Decreto por el que se reconoce indefinidamente la "Comunidad de Jerusalén" en la diócesis de Tortosa.....	331
Decret sobre l'administració de l'ermita de la Mare de Déu de la Providència (Mig Camí)	507
Modificació dels estatuts de l'Acció Catòlica General.....	631

HOMILIES

En la profesión solemne de Sor Jacinta en el monasterio de Santa Clara.....	124
En la Missa Crismal.....	187
En la celebració de la Cena del Senyor.....	191
En la celebració del Divendres Sant.....	193
En la celebració de la Vetlla Pasqual.....	196
En el diumenge de Pasqua de Resurrecció.....	199
En l'acte de donar possessió a dos nous canonges	259
En la celebració del Corpus Christi	435
En l'Eucaristia de la festa de la Mare de Déu de la Cinta.....	438
En l'ordenació presbiteral del Rev. Jesús Cid Xutglà.....	508
En la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu. Catedral.....	632
En la festa de la Sagrada Família.....	635

PARAULES DE VIDA:

Gener 2019

Jornada mundial de la pau.....	3
Conèixer a Crist	4
La unitat dels cristians	6
La vida consagrada, presència de l'amor de Déu	7
Jornada mundial de la paz.....	8
Conocer a Cristo	10
La unidad de los cristianos.....	11
La vida consagrada, presencia del amor de Dios	13

Febrer 2019

Jornada de Mans Unides	79
Jornada Mundial del Malalt	80
Les Benaurances en l'Evangeli de Sant Lluç.....	82
L'extraordinari de la vida cristiana	83
Jornada de Manos Unidas	85
Jornada Mundial del Enfermo.....	86
Las Bienaventuranzas en el Evangelio de San Lucas	88
Lo extraordinario de la vida cristiana	89

<i>Març 2019</i>	
En camí cap a la Pasqua.....	128
Les temptacions de Jesús en el desert.....	130
El Seminari missió de tots.....	131
L'amor cuida la vida.....	133
Trobada diocesana de xiquets.....	134
En camino hacia la Pascua.....	136
Las tentaciones de Jesús en el desierto.....	137
El Seminario, misión de todos.....	139
El amor cuida la vida.....	140
Encuentro diocesano de niños.....	142
 <i>Abril 2019</i>	
La família i l'educació dels fills.....	202
El camí de la creu, camí de misericòrdia.....	204
Viure des de la Pasqua del Senyor.....	205
Crist viu (I).....	207
La familia y la educación de los hijos.....	208
El camino de la cruz, camino de misericordia.....	210
Vivir desde la Pascua del Señor.....	211
Cristo vive (I).....	213
 <i>Maig 2019</i>	
Crist viu (II).....	262
Jornada mundial d'oració per les vocacions.....	263
Crist viu (III).....	265
Crist viu (IV).....	266
Cristo vive (II).....	268
Jornada mundial de oración por las vocaciones.....	269
Cristo vive (III).....	271
Cristo vive (IV).....	272
 <i>Juny 2019</i>	
L'Ascensió del Senyor.....	332
El fruit de l'Esperit.....	333
Solemnitat de la Santíssima Trinitat.....	334
Solemnitat del Corpus Christi.....	336
L'amor de Déu i el Cor de Crist.....	337
La Ascensión del Señor.....	339
El fruto del Espíritu.....	340
Solemnidad de la Santísima Trinidad.....	341
Solemnidad del Corpus Christi.....	343
El amor de Dios y el Corazón de Cristo.....	344
 <i>Juliol-Agost 2019</i>	
Crist viu (V).....	375
Models de santedat per als joves (I): Isidor Bakanja.....	376
Models de santedat per als joves (II): Pier Giorgio Frassati.....	378
Models de santedat per als joves (i III): Chiara Badano.....	379

Cristo vive (V)	381
Modelos de santidad para los jóvenes (I): Isidoro Bakanja	382
Modelos de santidad para los jóvenes (II): Pier Giorgio Frassati	384
Modelos de santidad para los jóvenes (y III): Chiara Badano	385
 Setembre 2019	
Naixement de la Mare de Déu.....	442
Batejats i enviats	443
La Mare de Déu de la Mercè.....	445
Jornada mundial de l'emigrant i del refugiat	446
Natividad de la Virgen María	448
Bautizados y enviados.....	449
La Virgen de la Merced.....	450
Jornada mundial del emigrante y del refugiado.....	452
 Octubre 2019	
Missioners màrtirs de la nostra diòcesi (I): El Beat Jacint Orfanell	512
El mes missioner en la diòcesi	513
Dia del DOMUND	514
Tots els sants i fidels difunts	516
Misioneros mártires de nuestra diócesis (I): El Beato Jacinto Orfanell.....	517
El mes misionero en la diócesis	519
Día del DOMUND.....	520
Todos los santos y fieles difuntos.....	522
 Novembre 2019	
Jornada de Germanor a l'Església.....	575
Missioners màrtirs de la nostra diòcesi (II): Sant Pere màrtir Sans i Jordà	576
Missioners màrtirs a la nostra diòcesi (i III): Sant Francesc Gil de Federich.....	578
El Regne de Crist	579
Día de la Iglesia Diocesana.....	580
Misioneros mártires de nuestra diócesis (II): San Pere màrtir Sans y Jordà.....	582
Misioneros mártires de nuestra diócesis (y III): San Francesc Gil de Federich	583
El Reino de Cristo.....	585
 <i>Desembre 2019</i>	
Advent: Un nou començament.....	638
La Immaculada Concepció de la Mare de Déu	640
Els signes del Regne	641
Nadal: La humilitat de Déu i la grandesa de l'home	642
La Santa Família de Natzaret.....	644
Adviento: Un nuevo comienzo.....	645
La Inmaculada Concepción de la Virgen María.....	646
Los signos del Reino.....	648
Navidad: La humildad de Dios y la grandeza del hombre.....	649
La Santa Familia de Nazaret	650
 Carta del Sr. Bisbe a les parròquies dels Ports. <i>El futur parroquial</i>	652

ACTIVITATS DE D. ENRIQUE BENAVENT VIDAL, BISBE DE TORTOSA.	
<i>Gener</i>	14
<i>Febrer</i>	91
<i>Març</i>	144
<i>Abril</i>	214
<i>Maig</i>	274
<i>Juny</i>	346
<i>Juliol-Agost</i>	387
<i>Setembre</i>	453
<i>Octubre</i>	523
<i>Novembre</i>	586
<i>Desembre</i>	653

Vicaria Judicial

Publicació de sentències del Tribunal Eclesiàstic, del bisbat de Tortosa, corresponents a l'any 2019.....	656
--	-----

Secretaria General

Nomenaments i cessaments.....	16, 168, 389, 390, 391, 466. 596, 674
Disposicions a recordar. Any 2019.....	17
Estatuts de la Fraternitat Cristiana de persones amb discapacitat (FRATER) de Tortosa.....	146
Ministeri de Lectors a tres seminaristes.....	277
Ministeri d'Acòlit a un seminarista.....	349
Calendario de Jornadas y Colectas en España. LXXVI Asamblea Plenaria de la CEE.....	391
Conveni de col·laboració entre el bisbat de Tortosa, el departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Tortosa, i el Consell Comarcal del Baix Ebre per a l'ús de l'edifici dels Reials Col·legis.....	589
Addenda al conveni anterior.....	594
Estatuts de la Asociación Pública de Fieles "Acción Católica General". Diócesis de Tortosa, 9 de diciembre de 2019.....	658

Administració General del Bisbat

Comptes de l'any 2018

1. Resum de les principals col·lectes de l'any 2018.....	526
2A. Resultats Ordinaris. Administració General del Bisbat, 2018.....	527
2B. Resultats Extraordinaris. Administració General del Bisbat, 2018.....	528
3A. Resultats Ordinaris, Administració, més Parròquies i Capítol Catedral, 2018.....	529
3B. Resultats Extraordinaris, Administració, mes Parròquies i Capítol Catedral, 2018.....	530
4. Aportacions de les parròquies. Exercici 2018, per arxiprestats.....	531
5. Fons diocesà per al sosteniment del clergat. Entrades i sortides 2018.....	538
6. Mans Unides-Campanya contra la fam. Recaptació Campanya 2018.....	539
7. Càritas diocesana. Recaptació de la col·lecta del dia del Corpus, 2018.....	542
8. Recaptació de les col·lectes per a Missions, per arxiprestats, 2018.....	543
9. Resum dels comptes dels Monestirs de clausura, 2018.....	551

Crònica diocesana

La delegació de Missions i el comerç de Tortosa van celebrar la festa del seu patró, Sant Francesc Gil de Federich.....	62
Tortosa celebra la fiesta del Beato Manuel Domingo i Sol.....	63
De Morondova a Tortosa.....	92

Presentació del llibre Sant Miquel de Batea. La catedral de Terra Alta, del canonge arxiver de Tortosa M. I. Josep Alanyà.....	167
Professió solemne de Sor Jacinta M ^a de la Asunción Duku Kisua (Clarissa).....	171
El Papa recibe en audiencia a la Real Archicofradía de la Virgen de la Cinta.....	216
Audiencia	216
La fuerza evangelizadora de la piedad popular.....	216
El año jubilar de la Virgen de la Cinta.....	217
Proyectos caritativos de la Archicofradía.....	217
El regalo de la Virgen a los fieles tortosinos	218
Palabras del Excmo. y Rvdmo. Mons. Enrique Benavent Vidal, Obispo de Tortosa.....	218
Saludo del Santo Padre a la Archicofradía de Nuestra Señora de la Cinta, Tortosa Viernes, 12 de abril de 2019.....	220
Crònica d'una devota	221
Els Molt Il·lustres Carlos García Talarín i Víctor M. Cardona Eixarch, nous canonges de la SECBT	227
Confirmació d'Adults a la Catedral	349
Reunió del Consell de Presbiteri.....	351
Reunió del Consell Pastoral Diocesà	352
Un any més a Lourdes.....	355
Acció Catòlica General. Sector Joves	396
Formació de catequistes a l'estiu	396
El Sr. Rector de Flix: "Vam posar a disposició durant l'incendi tot el que teníem" <i>Catalunya Religió. 04/07/2019</i>	397
El Misteri de l'Assumpció de Maria, a Vallibona.....	398
Missa estacional i processó en honor de la Mare de Déu de la Cinta	458
Colònies d'estiu de la Frater 2019	460
Ordenació Sacerdotal de Mn. Jesús Cid Xutglà.....	460
Missa amb motiu de la celebració del Dia Mundial de l'Alzheimer	462
Inicio del mes misionero extraordinario. Día 1 de octubre. Fiesta de Santa Teresa del Niño Jesús. <i>Celebración de la Eucaristía en el monasterio de las Carmelitas Descalzas, de Jesús - Tortosa</i>	551
La Residència Diocesana d' Ancians i Centre de Dia "Sant Miquel Arcàngel" ha estat la 1a. en rebre l'acreditació de CENTRE LLIURE DE SUBJECCIONS des de fa més de 5 anys	553
Commemoració acadèmica de la mort de Mossèn Manyà	559
Trobada d'inici de curs de les delegacions i cloenda del Mes Missioner Extraordinari.....	559
Dues germanes de la Consolació celebren els vots perpetus. Casa Mare de Jesús-Tortosa...	596
Dos misioners de l'SCAM visiten l'Arxiprestat del Baix Ebre	598
Les relíquies de Santa Bernardette visiten la diòcesi de Tortosa	599
Celebració de la festa de la Immaculada Concepció, a la Catedral	674
Tridu de la Immaculada al temple de la Puríssima, de Tortosa.....	675
 RECULL DE NOTÍCIES PUBLICADES AL SETMANARI "VIDA DIOCESANA".	
<i>Gener</i>	64
<i>Febrer</i>	94
<i>Març</i>	172
<i>Abril</i>	224
<i>Maig</i>	283
<i>Juny</i>	355
<i>Juliol-Agost</i>	399

<i>Setembre</i>	463
<i>Octubre</i>	554
<i>Novembre</i>	600
<i>Desembre</i>	676

SANTA SEU

Sant Pare

Mensaje del Santo Padre Francisco para la Cuaresma de 2019.....	102
Discurso del Papa Francisco en la visita al Santuario de Loreto. Exhortación Apostólica ‘Vive Cristo’.....	229
Exhortación del Santo Padre Francisco “Christus vivit” (Cristo vive) - <i>Síntesis de la exhortación</i> -.....	233
Carta apostólica en forma de “Motu Proprio” del Sumo Pontífice Francisco “ <i>Vos estis lux mundi</i> ”.....	289
Viaje Apostólico a Mozambique, Madagascar y Mauricio. Audiencia general.....	466
Carta Apostólica del Papa Francisco en forma de Motu Proprio: El Archivo Secreto Vaticano pasa a llamarse “Archivo Apostólico Vaticano” (<i>Texto completo</i>).....	562
“Encuentro por la paz” <i>Mensaje del Santo Padre Francisco en su viaje a Tailandia y Japón 24 de noviembre de 2019</i>	606
Carta Apostólica <i>Admirabile signum</i> del Sant Pare Francesc sobre el significat i el valor del pessebre.....	680

Congregació per a la Doctrina de la Fe

Nota explicativa sobre las Normas complementarias de la Constitución Apostólica “ <i>Anglicanorum coetibus</i> ” de la Congregación para la Doctrina de la Fe, 09.04.	241
--	-----

Congregació per al Culte Diví i Disciplina dels Sacraments

Decreto de inscripción de la celebración de San Pablo VI en el calendario romano. Prot. 29/19.....	106
--	-----

Congregació per a l’educació catòlica

“Varón y mujer los creó”. Para una vía de diálogo sobre la cuestión del gender (género) en la educación.....	404
--	-----

Penitenciaria apostòlica

Nota sobre la importància del Foro interno y la inviolabilidad del sigillo sacramental.....	469
---	-----

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Comissió permanent (Febrer)

Rueda de prensa y nota final de la reunión de la Comisión permanente.....	109
---	-----

Assemblea Plenària: Abril 2019

Participación en la Asamblea.....	244
Solicitud para legislar un decreto general en torno a la protección de menores.....	245
Aprobación de los Estatutos de la CEE y del Plan de Formación para los Seminarios.....	245
En relación a las informaciones difundidas sobre la diócesis de Alcalá.....	246

Congreso de laicos Pueblo de Dios “en salida” (febrero de 2020).....	246
Mes misionero extraordinario y otras informaciones	247
Peregrinación al Cerro de los Ángeles y rezo del rosario mundial por la paz	247
Otros temas del orden del día.....	248
El impacto derivado de la actividad de las diócesis, parroquias y Cáritas es de 1.386M€, cinco veces más que lo que se recibe por la Asignación tributaria.....	301

Comissió permanent: Reunió (25-26, Juny).....	360
La Sagrada Biblia de la CEE, disponible en la página web.....	425
Tres catecismos para acompañar y formar de los 0 a los 14 años	425
La CEE edita el primer catecismo para niños de 0 a 6 años.....	425

Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe (Setembre)

«Mi alma tiene sed de Dios, del Dios vivo» (Sal 42, 3) Orientaciones doctrinales sobre la oración cristiana.....	479
Nota y rueda de prensa final de la Comisión Permanente de septiembre	497

Asamblea Plenaria (Noviembre 2019) Nota y rueda de prensa final.....	610
Presentación del documento «Sembradores de esperanza. Acoger, proteger y acompañar en la etapa final de esta vida»	688

TARRACONENSE

L'Església catòlica a les diòcesis amb seu a Catalunya	69
Comunicat de la reunió n. 229 de la CET.....	112
Nota dels bisbes amb seu a Catalunya sobre la protecció dels menors.....	114
Reunió d'Ecònoms al Seminari Major Interdiocesà.....	179
Recés de Quaresma al Seminari Major Interdiocesà amb Mons. Sergi Gordo.....	179
V Memorial Pere Tena	180
Sabadell acull la 13a Jornada de Mestres i Professors de Religió de Catalunya	249
Nota de la Secretaria de la CDT l'extinta Associació de fidels “Seminari del Poble de Déu”	251
Comunicat de la reunió n. 230 de la CET.....	303
Assemblea de Càritas Catalunya.....	363
Educar l'afectivitat	364
Sobre l'associació “Seminari del Poble de Déu”.....	365
Comunicat de la reunió n. 231 de la CET.....	427
Jornades d'estiu de les Delegacions de Missions de Catalunya.....	429
Comunicat de la reunió n. 232 de la CET	566
El “Tren missioner” a Montserrat	567
XLVIII Trobada de Rectors i Formadors dels Seminaris Majors a Madrid.....	568
El Dr. Joan Torra i Bitlloch, nou degà de la Facultat de Teologia de Catalunya.....	615
“La catequesi serà una excusa per fer una gran renovació parroquial”	616
Càritas Catalunya presenta l'Informe “sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya 2018”	620
El ‘nou’ decret d'admissió d'alumnes. La dificultat de parlar del que no existeix, però la necessitat de fer-ho palès. <i>Font: Fundació Escola Cristiana de Catalunya</i>	693

NOTICIARI I COMUNICATS

El sacerdote Joseba Segura ha sido nombrado obispo auxiliar de Bilbao	116
El sacerdote Sebastián Chico, nombrado obispo auxiliar de Cartagena.....	117
Mn. Joan Planellas i Barnosell nombrado arzobispo de Tarragona por el Papa Francisco....	306
La Porta dels Apòstols de Santa Maria de Morella. <i>Catalonia Sacra / Dertosa Sacra.</i> Visita guiada	308
Una de cada tres poblacions del nostre bisbat té un equip local de Càritas.....	367
Mons. Bernardito Cleopas Auza, nuevo nuncio apostólico en España	570
Cartas comendaticias del nuevo Nuncio Apostólico, al Presidente de la CEE	695

NECROLÒGIQUES

Emmo. Sr. Cardenal Fernando Sebastián, Arzobispo emérito de Pamplona y obispo de Tudela.....	71
Mons. Jaume Traserria Cunillera, Obispo emérito de Solsona.....	73
Mons. Rafael Torija, obispo emérito de Ciudad Real	182
M.I. Salvador Ballester Huguet, pvre.	253
Mons. Juan Antonio Menéndez Fernández.....	325
Rev. José María Galiana Ferrando, pvre	370
Card. José Manuel Estepa Llaurens	430
Mons. Gregorio Martínez Sacristán, Obispo de Zamora	501
Rvdo. Ricardo García Cerdán, pbro., diòcesis de Segorbe-Castellón.....	624
Sr. Miguel Sesé Tolosa.....	696
M.I. Domingo Escuder Giner, pvre.....	696

Disponibile

Disponible

Disponible